

ילדים

צִסְפְּרִים עַל

התור הזה

בְּעֵרִיכָת
חַיִּים וְלֶדֶר

גִּבּוּר הַקּוֹדוֹנָה שְׁלִי חַיִּים וְלֶדֶר

נֶחֱזִי וְאֶפְרוּחֵי שׁוֹגְרִים עַל הַהֲנָחִיּוֹת קוֹמִיקֵס

צִיִּילִים אֶת הָעוֹלָם אֶהְאַרְפֶּסֶת סְפוּר

משרד
הבריאות
לחיים בריאים יותר

יו"ל ע"י צטה ההסברה החרדי
לצאנז בנגיף הקורונה שע"י

משרד הבריאות

ילדים

צ'ספרים על

התורונת

נגיף הקורונה עובר
בטפות. בנאָרוב
הצנאי חגיבים לחבש
צ'סכת פה ואף.
בבית - אין צוק.
חשוב שהצ'סכה תהיה
צ'מדה לאף ולפה.

צ'סכת פה ואף
צ'צ'צ'צ' את
הסכני להדביץ
להדביץ!

עורך: חיים ולדר
עורכת משנה: מלי אברהם
כותבים: חיים ולדר, מלי אברהם, י. גולן,
גיטי מאירוביץ, משה ולדר, אפרת טרופ
קומיקס: רפי דרוק
גרפיקה ואיורים: שירה פרוש
הגהה וניקוד: שלום מאיר ארלנגר

4

הצד הטוב של הקורונה
מאת: מלי אברהם

6

הרוח כלו שלנו
מאת: שולמית

8

גבור הקורונה שלי
מאת: חיים ולדר

10

אי בא לסבתא?
מאת: אפרת טרופ

12

צ'צ'ילים את העולם צ'הצ'פסת
מאת: גיטי מאירוביץ

14

אפי של בטר
מאת: גיטי מאירוביץ

16

תשבצונים וחידות
מאת: י. גולן

21

צ'שהו צ'חויך לאבא ואמא
מאת: מוישי ולדר

22

ילדים שואלים,
חיים ולדר עונה

ילדים יקרים!

כדי לעשות זאת, עלינו לוותר המון, להבליג ולזכור שכל מריבה תזיק לכל יושבי הבית ובתוכם אנחנו. עלינו למצא תעסוקה, אם למוד ואם משחקים או תחרויות בין הילדים (כדאי לשתף גם את ההורים במשחקים). והכי חשוב, לשמע בקול ההורים, לא להכביד עליהם ואפילו לסייע להם, כדי שיהיו חזקים - בשבילנו. לסיום אני רוצה להודות למשרד הבריאות ולמטה ההסברה החרדי למאבק בנגיף הקורונה. הם אלה שפנו אלי לערה חוברת לילדים והם גם אלה שממנו אותה מתחלה ועד סוף- למען בריאותכם והנאתכם.

בגליון זה, נספק לכם עגון עם שאל ספורים בתוספת חידות ותשבצים נושאי פרסים. אה... ואם ממש בא לכם, תוכלו לכתב את התוויות שלכם אל הדאר של 'ילדים מספרים על עצמם'.

ת"ד 211 בני ברק
או למיל: wold10@bezeqint.net

לכו תדעו, אולי יצא מזה ספר של 'ילדים מספרים על הקורונה'. פסח בריא, כשר ושמח

חיים/ארי

אני כותב תמיד ספורים על החיים. אבל כעת החיים מספרים לנו ספור. תתארו לכם מה היו חושבים עלי אם הייתי כותב לפני חצי שנה ספור על ארץ שאף אחד לא יכול לצאת מהבית והילדים לא הולכים לבית הספר, שאסור לגעת בידים חשופות בשום משטח ושלפני שנוגעים באף או בעין צריך לרחץ ידים חזק עם סבון... אם הייתי כותב ספור קזה, היו אומרים: "הוא פנטזיונר... כותב על דברים בכלל לא הגיוניים... זה לא מתאים לו, הוא תמיד כותב על החיים האמתיים שלנו". והנה חצי שנה חלפה ואלה החיים האמתיים שלנו. לזה התכונתי שהחיים מספרים לנו ספור. עכשו, כשכל זה אמתי, כלנו צריכים להמשיך לכתב את הספור הזה ועלינו לעשות הכל שהספור הזה יהיה ספור טוב ולא רע והסיום שלו יהיה, בעזרת השם, הכי טוב שאנחנו יכולים לדמיון.

כדי שהספור הזה יהיה טוב ולא רע, כמו בכל העולם, שם נפטרים המון בני אדם, בעקר מבגרים, אנחנו צריכים לעשות כמה דברים:

- א.** לשמר בקפידה על הפללים של ההיגיינה והנקיון.
- ב.** להיות כמה שיותר בבית. כל הזמן.
- ג.** להתרחק מילדים ומבגרים שלא קשורים למשפחה הגרעינית שלנו ('משפחה גרעינית' זה אבא, אמא, אחים ואחיות)
- ד.** להתרחק מאד מזקנים או מאנשים שיש להם בעיות רפואיות.

אך חוץ משמירה על הבריאות הגופנית שלנו, עלינו לשמר על הבריאות הנפשית שלנו. וזה אומר, כמה שפחות מריבות, כמה שיותר אורה נעימה בבית, כמה שיותר תעסוקה וכמה שפחות שעמום.

הצד הטוב של הקורונה

מלי אברהם

אנחנו לומדים המון דברים בעל פה. קוראים לזה 'גרסה' וזו השיטה שבה התלמוד תורה שלנו 'עובד'.
"אני חושב שאתה צריך להחזיר את הדף הזה למר רוט", אמרתי לו.
"איך?! מר רוט איש מבגר, אסור ללכת אליו עכשו!"
מחה מיכאל.
בסוף הוא למד את המכתב בעל פה, ואחר כך הלק והחזיר אותו למר רוט דרך החרץ בדלת.

שִׁבְחֵי לְסִפּוֹר לָכֵם: שְׁמִי יוֹנָתָן. אֲנִי בֶן תִּשְׁעֵי וְחֲצִי וְאֲנִי בְכוֹר בְּבֵית. אַחֲרַי יֵשׁ אֶת מִיכָאֵל, אַחִי בֶן הַשָּׁבַע, אוֹתוֹ אֲנִי הַכִּי אוֹהֵב, וְגַם הַכִּי חֵבֵר שְׁלוֹ.
מִיכָאֵל הוּא יֶלֶד חֲמוּד מְאֹד וְחֹכֵם מְאֹד, וְתַמִּיד קוֹרִים אוֹתוֹ דְּבָרִים מְצַחִיקִים וּמוֹצְרִים, וְלִמְרוֹת שֶׁהוּא קִטֵּן מִמֶּנִּי, תַּמִּיד כִּפִּי לְהִיּוֹת אוֹתוֹ. אֲנַחְנוּ מְשַׁחֲקִים הֶרְבֵּה יַחַד, בְּמִיחָד עֲכָשִׁיו, כְּשֶׁכֵּל הַיּוֹם בְּבֵית.
"הַמְזַל שְׁלִי", אוֹמְרַת אִמָּא לְכֻלָּם בְּטֶלְפוֹן, "שִׁשְׁנֵי הַגְּדוּלִים חֲבָרִים כֹּל כֶּרֶ טוֹבִים, לֹא רַבִּים כְּמַעַט, וּמַעֲסִיקִים אֶת עַצְמָם, בְּרוּךְ הַשֵּׁם! נֹס!"
כְּשֶׁאִמָּא אוֹמְרַת 'לֹא רַבִּים כְּמַעַט', הִיא מִתְכַּנְּנֶת לְכָרֶ שִׁישׁ לָנוּ רַק וּפּוּחַ אֶחָד, יַחֲדָי.
לְפָנַי שְׁנָה קִבְלִיתִי לְיוֹם הַהֲלָדָת מִתְנָה – גִּימְבוּי מְשַׁכְּלָל מִסְבָּתָא וְסָבָא.
מִיכָאֵל מְאֹד הִתְפַּעֵל מִהַמְתַּנָּה שְׁלִי וְתַמִּיד כְּשֶׁאֲנִי מְשַׁחֲקִי בּוֹ הוּא מְקַנָּא וְרוֹצֶה גַם.
אֲנִי מְשַׁתְּדֵל לְתַת לוֹ, אֲבָל כְּשֶׁמְדַבֵּר בְּגִימְבוּי הַזֶּה, הוּא לֹא יוֹדֵעַ שְׁבַעַה. וְלִכֵּן יוֹצֵא לָנוּ לְרִיב עַל זֶה וְכִבְרָה הִיוּ כַּמָּה מְרִיבוֹת בְּרִיאוֹת וְרִצְוִינִיּוֹת.
אִמָּא אוֹמְרַת שְׁצָרִיךְ נֹס בְּשִׁבִיל שְׂאֲחִים אִף פַּעַם לֹא יִתְכַּתְּשׁוּ. **בְּכֻלָּל** וְשָׂזָה טְבַעִי.
שְׁמַעְתִּי אוֹתָהּ אוֹמְרַת אֶת זֶה בְּטֶלְפוֹן. אֲבָל הָאֵמַת שְׂאִמָּא זְקוּקָה לְנֹס הַזֶּה, כִּי אַחֲרֵינוּ מְגִיעִים תְּאוּמִים בֶּן וּבַת בְּנֵי שְׁנַתִּים שֶׁהֵם שׁוֹבְבִים מְאֹד וְדוֹרְשִׁים מִמֶּנָּה תְּשׁוּמַת לֵב כֹּל הַיּוֹם וְקִצַּת בְּלִילָה.
זֶה בְּכֻלָּל לֹא פְּשוּט לְהִיּוֹת כֶּכָּה בְּבֵית, אֲבָל לְפַעְמִים יוֹצֵאִים מְזֵה דְּבָרִים נְחֲמָדִים, אוֹ, כְּמוֹ שֶׁתִּקְרָאוּ בְּסִפּוֹר שְׁלִי עַל מִיכָאֵל, מְצַחִיקִים מְאֹד.

כל התחיל והיה בגלל הרוח ובגלל כל המרפסות. שני דברים שכאלו: רוח אביבית - שנושבת בחזקה ולוקחת אתה כל מיני דברים ממקום למקום. ומרפסות - שבימים האלו, שאסור לצאת מהבית בגלל נגיף קורונה, הפכו להיות מקום חשוב לגשם בו אור צח. אז מה שקרה זה, שרוח קזאת השתוללה לה באותו יום והעיפה מכתב נקבד שכתב מר רוט שישב במרפסת שלו - ישר למרפסת שלנו. איך אני יודע?

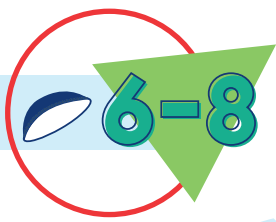
כי אני מוצא את מיכאלצ'יק, אחי הקטן והחכם בן השבע יושב וקורא את המכתב הזה והעינים שלו מכווצות ורציניות. "תראה מה כתב אדון רוט לעירייה", הוא אמר לי והקריא:

אֵל אֲנִי הַתְּבַרְאָה שֶׁל הָעִירִיָּה, שְׁלוֹם רַבּוֹ הַנְּדוֹן: בְּקִשׁוֹתֵי הַחוֹזְרוֹת וְנִשְׁנוֹת בְּאֶשֶׁר לְפָנַי עַצִּי הַנּוֹחַם הַרְבִּים בְּשִׁכּוֹנֵתָנוּ. לְיִדְעַת הָעִירִיָּה הַנִּכְבְּדָה, זֶהוּ מִפְּנֵעַ אֶקוּלוֹגִי וְתַרְבוּתִי! בְּאֵם לֹא תַעֲנֵנוּ לְדַרְוִישֵׁתִי זוֹ, אֶעֱרַב אִישִׁים חֲשׁוּבִים וְגוֹרְמִים מְכָרְעִים.
בְּתוֹרָה, י. רוט

"בסדר", אמרתי, "אז מר רוט כתב מכתב לעירייה. אבל מה זה קשור אלינו?"
"זה עדין לא קשור", אמר מיכאל, "אבל זה מכתב יפה"

"אֲנִי צָבִין שְׂאֲתָה בְּתַגְעָעַע לְחִידָר", אֲמַרְתִּי. "בְּרוּר!" אֲפֹר צִיכָאֵל וְהָיָה פְּתֵאֵם עָצוּב. "אֲנַחְנוּ כְּבוֹר כָּל כֶּר הַרְבֵּה זָעַן בְּבֵיתוֹ!"

מאד ואני לומד אותו בעל פה.
"אני מבין שאתה מתגעגע לחידר", אמרתי.
"ברור!" אמר מיכאל והיה פתאום עצוב. "אנחנו כבר כל כך הרבה זמן בבית!"
פה המקום לציון, שבחידר שמיכאל ואני לומדים בו,

אֶחָדִי שֶׁהִסְבֵּרְתִי לְאַבָּא בְּדִיוּק מֵה קָרָה פֹּה, וְאַחֲרֵי שֶׁאַמֵּא הִסְבִּירָה לְמִיכָאֵל מֵה הוּא כְּתֵב בְּדִיוּק, וּמֵה הִיא חוֹשֶׁבֶת עַל זֶה, וְאַבָּא וְאַמֵּא לְקַחוּ אוֹתוֹ לְשִׂיחָה וְאַמְרוּ לוֹ שְׂאֵי אֶפְשֵׁר לְכַתֵּב כְּאֵלוֹ מְכַתְּבִים לְאַבָּא אוֹ לְאַמֵּא (רְאִיתִי שְׂכָל הַזְּמַן הֵם מְשַׁתְּדְּלִים לֹא לְצַחֵק! הַגְּבוֹת שֶׁל אַבָּא רְעֵדוּ,

כִּפְּהָ יָצִים חֲלָפוֹ וְאַנִּי שִׁכַּחְתִּי מֵהִמְכַתֵּב שֶׁל אָדוֹן רוֹט בְּכָלֵל. אֲנַחְנוּ בְּבֵית, שׁוֹמְעִים לְהוֹרָאוֹת מִשְׂרָד הַבְּרִיאוֹת. לֹא יוֹצְאִים הַחוּצָה בְּכָלֵל וְאִם יוֹצְאִים שְׁנֵיהֶם, שְׁמִים מִסְכָּה, מִתְרַחֵקִים מִכָּל אָדָם וְלֹא מִתְקַרְבִּים אִף פַּעַם לְאֲנָשִׁים מְבַגְּרִים (כְּמוֹ לְמִשְׁלֵל אָדוֹן רוֹט) וְשׁוֹטְפִים יְדִים הֵיטֵב בְּסִבּוֹן כָּל כְּמֵה זְמַן.

אֲנַחְנוּ בְּבֵית, שׁוֹפְעִים לְהוֹרָאוֹת מִשְׂרָד הַבְּרִיאוֹת. לֹא יוֹצְאִים הַחוּצָה בְּכָלֵל וְאִם יוֹצְאִים שְׁנֵיהֶם, שְׁמִים מִסְכָּה

כֵּן. אֲנַחְנוּ בְּבֵית. מְשַׁחֲקִים, לוֹמְדִים עִם אַבָּא וּמְנַסִּים לְעֹזֵר לְאַמֵּא כְּכֹל שְׁנֵתָן. וְלִכֵּן זֶה מִפְּלִיא מְאֹד כְּשִׁיזִים אֶחָד אִמָּא קוֹרֵאת לִי לְמִטְבֵּחַ וּמִבְּט מוֹזֵר מְאֹד בְּעֵינַיִם שְׁלֵה. "מֵה קָרָה?! " אֲנִי מִתְפַּלֵּא. הִיא מוֹשִׁטָה לִי דָף רְגִיל וְלִבָּן וְעֵלְיוֹ כְּתוּב מִשְׁהוּ בְּכַתֵּב יְד מְכָר, עֵגֵל.

וְאַמֵּא הִסְתִּירָה אֶת הַפֶּה שְׁלֵה! נִהְיָה לִילָה, וְכָלֵם הִלְכוּ לִישׁוֹן.

*אֵל הָאֲגַרְף הַבוֹגֵר שֶׁל הַמִּשְׁפָּחָה, אַבָּא וְאַמֵּא!
הַכְּדוֹן: בְּקִשׁוֹתֵי הַחוּזוֹרוֹת וְנִשְׁנוֹת בְּאֶשֶׁר לְקוֹנוֹת לִי נִימְבוֹי פֶּרְטִי.
לִידִיעַתְכֶם הַנִּכְבְּדָה, זֶה שְׂאִין לִי נִימְבוֹי פֶּרְטִי, זֶהוּ מִפְּנֵעַ אֶקוֹלוּגִי וְתִרְבוּתִי!
בְּאֵם לֹא תַעֲנֵנוּ לְדַרְשִׁיתִי זוֹ, אֶעֱרַב אִישִׁים חֲשׁוּבִים וְגוֹרְמִים מְכַרְעִים,
בְּתוֹדָה, בְּנִכְם מִיכָאֵל.*

אִמָּא יִשְׁבֶּה עַל כֶּסֶף נוֹחַ בְּמִרְפֶּסֶת וְהִרְהָרָה. "אִמָּא", הִתִּישְׁבֵּתִי לִידָה, "אֶת עֲצוּבָה אוֹ מֵה?" "מֵה פִתְאֵם?! " הִיא אֶמְרָה, "אִיךָ אֲנִי יְכוּלָה לִהְיוֹת עֲצוּבָה כְּשִׁישׁ לִי יֵלֵד כְּמוֹךָ?" דְּמַעוֹת קִטְנוֹת עִמְדוּ לָהּ בְּקִצּוֹת הַעֵינַיִם. הִסְתַּכְלַתִּי בָּהּ בְּהַפְתָּעָה. "אֲנִי נִרְגָּשֶׁת, כִּי אֲנִי חוֹשֶׁבֶת עֲלֶיךָ וּמְרַגֶּשֶׁה אִיךָ שְׂאֵנִי גֵאָה בְּךָ, יוֹנְתָן! אוּלַי אֲנִי לֹא מְסַפֵּיק אוֹמֵרֶת אֶת זֶה, אֲבָל תִּדַּע לָךְ שֶׁאֶתָּה פְּשׁוּט יֵלֵד מְקִסִּים! כָּל כֶּךָ בְּכוֹר וְכָל כֶּךָ אַחֲרָאִי. וְאִיךָ שֶׁאֶתָּה מִתְנַהֵג לְמוֹפֶת כָּל הַיָּמִים הָאֵלֶּוּ... וְלוֹקֵחַ אַחֲרֵיאוֹת... הַיּוֹם לְמִשְׁל, אִיךָ שְׁמִיד הַסְּבֵרֶת לִי שְׁמִיכָאֵל לֹא הִבִּין מֵה שֶׁהוּא כְּתֵב... אֶתָּה פְּשׁוּט מְקִסִּימוּבִיץ, יוֹנְתָן!"

הַנְּחִתִּי אֶת הַמְכַתֵּב עַל הַשְּׁלַחַן וְלֹא יְכַלַּתִּי שְׁלֹא לְהִתְפּוֹצֵץ מִצְחוֹק. אִמָּא הִיָּתָה סְפֵק כּוֹעֶסֶת סְפֵק מְבַדַּחַת וְלֹא כָּל סְפֵק נִדְהַמַּת מְאֹד מְאֹד. "מֵאִיפֹה", הִיא שְׁאַלָה, "יודַע הַיֵּלֵד הַזֶּה לְכַתֵּב מְכַתְּבִים כְּאֵלֶּוּ?"

אֵז הַכֵּל בְּגִלֵּל הַרוֹחַ וּבְגִלֵּל הַמְרַפְסוֹת וְהַפֵּל, וְהַיָּמִים, בְּאֶמֶת לֹא מִמֶּשׁ יָמִים קְלִים וְרִגְלִים... אֲבָל אֲנִי... אֲנִי אֲגִיד לְכֶם אֶת הָאֶמֶת... לֹא הֵייתִי מוֹתֵר עַל הַסְּפּוֹר הַזֶּה שֶׁקָּרָה פֹּה. בְּחַיִּים לֹא!

"אוֹהוּ, זֶה סְפוֹר אֶרְךָ... " אֶמְרַתִּי לָהּ, "אֵל תִּכְעֲסִי עֲלָיו. אֲנִי לֹא חוֹשֶׁב שֶׁהוּא מִמֶּשׁ הַבִּין מֵה שֶׁהוּא כּוֹתֵב... הוּא... הוּא פְּשׁוּט לְמַד אֶת הַמְכַתֵּב שֶׁל אָדוֹן רוֹט בְּעַל פֶּה... " לֹא הִצְלַחְתִּי לְדַבֵּר בְּצוּרָה בְּרוּרָה מְרַב צְחוֹק.

הַרוּחַ כָּלוּ שֵׁלֵנוּ

שולמית

הינה כמו הרבה ימים רגילים שעברו עלי בזמן האחרון, עוד יום נחמד שאבלה בחיק משפחתי. לא ידעתי שתהיה לי הפתעה נחמדה ואז אכזבה ובעקבותיה תוכנה חשובה מאד...

אני חושבת שנגנבתי לי קצת בשמש האביבית קשפתאם נשמעו רמקולים ומוסיקה חזקה. הרעש הלך והתחזק, והקים אותי מהכסא נוח לצפות מה קורה שם, בכביש.

ומה שקרה שם היה דבר קנה: משאית ענקית הגיעה וחסנה בדיוק בזוית נוחה לצפיה מול המרפסת שלנו.

על המשאית - כן! כן! ממש עליה! - הייתה... תזמרת! אורגן גדול, שני רמקולים, סלילי חוטים למכביר, איש אחד שהתעסף אתם וזמר שעמד ושר ברמקול.

יחד עם המשאית הגיעה מכונית משטרה, ואז עוד מכונית שחורה ומבריקה.

לא כל כך הצלחתי להבין מה קורה וכנראה שפר גם כל האנשים האחרים שיצאו למרפסות ונסו לתפס מה המצב. ואז, יצא מהמכונית השחורה הגדולה, מי אם לא ראש העיר שלנו? בכבודו ובעצמו!

הוא עלה על המשאית, על ידיו היו כפפות וגם על ידיו של הזמר, ובכל זאת הוא לא התקרב אליו, אלא חכה שהוא ישים את הרמקול על הרצפה ממרחק וילך אחורנית ורק אז לקח את הרמקול ביד והכריז:

"תושבים יקרים! הבאנו לכם פה משאית שנקראת 'משאית השמחה', אתם מזמנים לצפות בנו מהמרפסות ולשלח פתקים מלמעלה שבהם תכתבו שמות של שירים חסידיים שאתם מזמנים מרולי, הזמר שלנו".

התחלנו להבין מה קורה. התמלאתי התרגשות! אני מסוג הילדות שאהבות אקשן, כמה שיותר המלה וחברות, וזה היה מחזה מרגש ביותר לראות את הילדים שרים ביחד שירים מחזקים והילדות מוחאות כפיים בהתלהבות. אלו היו רגעים נורא יפים! אבל אט אט, כמה ילדים שהלכו בכלל למרפול הסמוך וגם

סבירו לנו שזה מסכן מאד לצאת, ואנחנו משתדלים לשמע לכל הפללים. קלטנו את חשיבות הענין, אבל יום אחד תפשתי עד כמה, מיד תבינו גם אתם. היום הזה התחיל באמא שעמדה על יד השיש וסחטה תפוזים למיץ.

האמת, שחצי מהיום בערך, אמא עומדת על יד השיש וסוחטת תפוזים. זה נהיה מין טקס קנה, מאז שהחלה הקורונה. אנחנו פחות או יותר במצב 'תפוז' תמידי.

אמא קראה מחקרים שמה שמונע ונלחם בנגיף, בין השאר, זה ויטמין סי. בתפוזים יש המון... אני אוהבת את המיץ מסנן וחלק, בלי שום 'לכלוך' תפוזי או שקית קטנה מתוך פלח.

אחי, ישי בן התשע, הפוך ממני בענין הזה. הוא אוהב את המיץ שלו עם הציפה, שזה אומר בהחלט: 'לכלוך' תפוזי או שקית קטנה מתוך פלח.

חוצה התפוזים קרו והשתנו עוד הרבה מאד דברים לאחרונה, ובמהירות.

מילדים רגילים שהולכים לבית ספר כל יום ואז חוזרים ויורדים ומשחקים בחצר הגדולה, הפכו לילדים רגילים שלא הולכים

**ילדים! זוהי פעם אחרונה
שאנו גיבשנים! באנו לעשות
לכם ביי, אך הדיף בתנאי
ששופרים על ההוראות של
גשרד הבריאות**

לבית ספר ולא יוצאים מהבית בכלל. אז באותו יום, ישבתי במרפסת האחורית ושתיתי... מיץ תפוזים. חשבתי מה אעשה היום ולבסוף הגעתי למסקנה שיום זה

ואני, שהייתי מאקזבת מאד, בכלל לא יכלתי לדבר.
 ישבתי לי בחזרה על הכסא במרפסת ושקעתי ב'מרה
 שחורה', שזה בעברית יפה - עצב גדול מאד.
 איך הפסדנו?! איך?!
 הדקות המועטות בהם התנגנו השירים ברחוב וכל הזקנות
 חיכו מהמרפסת, היו כל כך מהנות ונעימות...

פְּשֵׁרֵי הַבְּרִיאוּת הוֹצִיא הַנְּחִיּוֹת אִיךָ לְהַתְנַהֵּג. אִיךָ לְהַשְׁפִּיר פְּהַלְפָּה. הַפְּטָרָה שְׁלָהֶם הִיא לְגֵרֶם לָנוּ לְטוֹב.

והשקט שהשתרר אחרי שהמשאית עזבה, היה כל כך
 עצוב ומתסכל...
 הערב רד. השכונה שלנו לא זכתה להנות ממשאית
 השמחה. זה היה עגום.
 "את יודעת מה קלטתי?" אמרתי לאמא, שהיתה באמצע
 'נגלה' שניה של סחיטת תפוזים לעת ערבית.
 "קלטתי שמה שהיה פה זה היה בעצם משל חשוב!"
 "משל למה הדבר דומה?" חיכה אמא ועצרה מסחט.
 "אז ככה", אמרתי לה, "נכון שהפסדנו כי לא שמענו
 להוראות? זה מזכיר לי את המצב כלו פה".
 משרד הבריאות הוציא הנחיות איך להתנהג. איך
 להשמר מהמגפה. המטרה שלהם היא לגרם לנו
 לטוב. בדיוק כמו שהמטרה של משאית השמחה
 היתה לעשות לנו טוב ולשמח אותנו. מי שלא שמע
 להוראות... הפסיד!"
 "יפה מאד!" אמרה אמא. "אבל הנה, פה יש לנו הזדמנות
 להתנהג בצורה אחרת, וגם..."
 "להרויח", השלמתי אותה.
 והרגשתי שאולי בכל זאת הספור היה שונה, בשביל
 להבין.

כמה אנשים, החלו להתקבץ מסביב למשאית.
 ראיתי שוטר עולה על המשאית, עוצר את רולי הזמר
 ואומר לו משהו.
 ואז רולי אמר: "ילדים חמודים, אנו רוצים מאד להמשיך
 בפעלה, אך לא נוכל עד שכל הרחוב יהיה ריק מאנשים
 ומילדים!"
 אבל האנשים והילדים לא זזו משם. הם רצו לראות את
 המחזה מקרוב.
 "אנו מבקשים", אמר רולי בקול מתחנן, "תתפנו הביטה!
 ורק אז נוכל להמשיך!"
 כמה ילדים התרחקו ואנשים אחרים נכנסו לחדרי מדרגות.
 רולי המשיך קצת לשיר, ועוד כמה דקות מענגות חלפו.
 אבל אז, שוב, לאט לאט כמו עדר מתקבץ לו, התאספו עוד
 ועוד אנשים שהיו בדרך למרכול או מה.
 רולי הפסיק לשיר ואמר: "ילדים! זוהי פעם אחרונה
 שאנו מבקשים! באנו לעשות לכם פיף, אך הפיף בתנאי
 ששומרים על ההוראות של משרד הבריאות ולא
 מתקהלים!"
 אבל הילדים לא רצו לשמע. הם סרבו לזוז מהמקום.
 אנשים במרפסות התחילו להתרגז עליהם.
 "לכו מפה, בבקשה!" צעק אחד השכנים.
 "ילדים חמודים, אתם מפריעים, תוכלו בבקשה ללכת?"
 קראה לעברם אחת הקשישות מהבנין הסמוך, שכנראה
 רצתה מאד להנות מהמשך השירים.
 אבל, כלום לא עזר. הילדים לא הסכימו בשום אופן ללכת
 והמשאית... נאלצה לעזב!!!
 הבטנו בהם איך שפרקו את התזמורת המאלתרת, סלילים
 וכבלים חזרו אל מקומם, רולי נעלם, ומשאית השמחה
 פשוט... נסעה לדרך בעצב.
 אמא אמרה בכעס: "הם צודקים שהם הלכו. ממש
 מחפירה ההתנהגות של אלו שלא שמעו להתחננות
 שלהם. עכשו אין להם בכלל. זה מה שקורה אם לא
 שומעים להוראות!"

גבור הקורונה שלי

חיים ולדר

שמי נתנאל, אני בן 12 ומתגורר בישוב ליד ירושלים. אני רוצה לספר לכם משהו שקשור למה שעובר עלינו בזמן האחרון – מגפת הקורונה. לי, כמו לשאר הילדים, לא היה קל לשמע שיש איזה וירוס מסכן שמסתובב בכל העולם ומסכן אנשים, בעקר את המבגרים. כמו כל הילדים, אני מקשיב להורי, נמנע מלהתקרב לאחרים, חובש מסכה ומקפיד לשטף ידיים בסבון או באלכוהול. אך מתברר שלמרות הכל, הקורונה פגעה בי. בטח תשאלו – איך נדבקתי?

אז זהו, שלא נדבקתי, ובכל זאת הקורונה פגעה בי. בואו תשמעו איך.

להגן על הצבור, ובהסבר הזה באמת קצת הרגיע אותנו. אמא גם התראינה לעתון, ובראיון היא הסבירה לכלם מה שקרה, וגם הוסיפה כל מיני דברים מהגיגי לבה. היינו תמימים. אף אחד מאתנו לא העלה בדעתו מה מחכה לנו.

יחיצות והתגוננות על הפתחה

ותומכות, אבל המחצית האחרת? ש'ה! ישמרו! אנשים פשוט גרפו את אבא ואמא שלי והאשימו אותם בכל מיני האשמות. בהתחלה, אמא נתנה לנו לשמע ולקרא את התגובות, אבל מהר מאוד היא הבינה שזו טעות. זה נורא בשביל ילד לקרא דברים רעים שכותבים על ההורים שלו. זה אפילו יותר נורא מדברים שאומרים עליו. התחלנו לבכות ואמא הרגיעה אותנו ואמרה שאסור להתחסס לכל מיני אנשים שכותבים שטיות. היא הפסיקה לענות לטלפונים לא מכרים, אבל אני הבנתי שממשיכים לכתב שם דברים נגד אבא שלי, וזה הכאיב לי נורא בלב. לזה התכונתי קשאמרת שפגעתי מהקורונה, אבל לא בצורה שאתם חושבים.

וזה עוד כולם. כמה אנשים מהשכונה התחילו להאשים את אבא שלי שבגללו הם צריכים להכנס לבדוד. "למה הוא לא נזהר?!" "למה לא התרחק?!" והאמת, שאבא שלי אכן היה בין הראשונים שנדבקו, הוא לא נזהר – כי לא ידע שצריך. אף אחד לא ידע באותו זמן. אבל את זה יכלתי לומר רק לעצמי. לא יכלתי להגיד לכל האנשים האלה שהם סתם פוגעים באדם שקל חטאו הוא שטפל בחולים.

עם כל יום שעבר, הרגשתי כאלו משהו בנשמה שלי יורד ויורד. סוג של עצב שלא הכרתי מעולם. ואליו נוספו פעם ורגז ומרמור. זה פשוט לא פר שפכה עושים לאבא שלי. לא מגיע לו.

אמא, מצדה, נסתה להרגיע אותנו, אבל ראינו היטב שגם היא נסערת. כמעט כל היום היא שוחחה בטלפון עם אנשים

אבא שלי הוא מתנדב במגן דוד אדם! כמעט בכל ערב הוא מתרוצץ בכל מיני מקומות ומציל אנשים. אצלנו 'שלחן שבת' משמעותו כל הזמן קריאות בקשר, ומדי פעם אבא שלי נאלץ לנטש את הסעודה ולטוס עם האמבולנס להציל אנשים.

זה אמנם לא כל כך נוח לחיות בצורה כזו, אך מצד שני לכל אתגר יש גם צד טוב. כל החיים שלי הייתי גאה באבא שלי. זה בהחלט מקור לגאווה, כשאבא שלך נוסע באמבולנס ומציל אנשים.

לפני שבועים, הגיעו לפתע לבית שלנו אנשים עם מסכות וחליפות מגן לבנות. הם נכנסו הביתה והודיעו לאבא שלי שהוא נמצא חיובי לקורונה. מתברר שהוא היה אחד מהראשונים שנדבק. הוא חשש שנחשף לחולים, ולכן הלך להבדק, והם גלו שהוא אכן נדבק.

מובן שזה מאד הפחיד אותנו, אבל אחת משני אנשי הצוות הרפואי אמרה שאין לנו מה לדאג, שהמחלה הזו לא מסכנת לאנשים צעירים, בריאים וחסנים כמו אבא שלי. הוא רק צריך להתאשפז ולהבריא. ואנחנו, כל המשפחה, צריכים להכנס לבדוד. נפרדנו מאבא שלנו שעלה לאמבולנס, הפעם מהצד הלא נכון...

אמא שלי, מתוך אחריות, כתבה לכל המכרים שלנו וכל מי שבא אתנו במגע, ואנשים התחילו להכנס לבדוד. מובן שכלם קבלו זאת בהבנה ולא כעסו או משהו כזה.

אך אז בא הפרסום בעתונים ובכלי התקשורת על "חולה מספר..." (לא אכתב לכם את המספר, אבל תסמכו עלי). אולי לכם הפרסום היה נראה רגיל, אבל מהצד שלנו זה היה קצת פוגע.

פתאום אבא שלי, שהוא אחד האנשים הכי טובים בעולם, תאר כמי שהדביק או שיש חשש שהדביק המון אנשים. כל התאור הזה של איפה הוא היה בכל שעה, ממש עשה לנו רע, כאלו הוא עשה משהו רע וצריכים לעקב אחריו.

אמא הסבירה לנו שזה לא נגדו ושכל הפרסומים הללו נועדו

בקורונה. כעת אני מחלים, ברוך ה', הודות לטפול המסור שקבלתי. ומה אני שומע? שמכפישים את הגבור שהציל אותי? זה כמו שמישהו יפגע בכבאים האמיצים שנסו להציל את אלה שנלכדו במגדלי התאומים! איזה אדם יכול לעשות כזה דבר?

אני רוצה להתנצל בפניו על שהדבקתי אותו, למרות שבכלל לא ידעתי שאני חולה. ואני רוצה להודיע לכלם שאם יש לכם בעיות אתו, תבואו אלי, אני האשם". בטח תשאלו, מאיפה האנשים הללו ידעו על מה שקרה לנו?

התברר שהחברים של אבא שלי ממד"א לא יכלו לראות את חסר הצדק הזה, שחבר שלהם ומשפחתו סובלים בגלל הדברים הטובים שעשה. אז הם אתרו את האנשים שאבא שלי הציל וספרו להם מה עושים לו, והם, על דעת עצמם, פרסמו מה שפרסמו.

יוצאים לאחר ג'ון הגיעה משלחת מכל השכונה עם זרי פרחים ומכתבים לרב. כלם כתבו לנו כמה הם מעריכים את אבא שלי וכמה הם מעריכים אותו עוד יותר אחרי שנדבק בקורונה, כי הם מבינים שאלו היה יושב בבית, אולי לא היה נדבק.

הספור שלי נגמר בטוב, אבל אני כותב אותו בשביל כל אלה שמתמודדים או יתמודדו עם מה שאני עברתי. אף אחד לא אשם שהוא נדבק בקורונה. שמרו על החקים ותעברו את התקופה הזו בטוב. אם מישהו שאתם מכירים נמצא בבדוד או חלילה נדבק, אל תתיאשו. אבא שלי כבר מזמן בבית והוא בריא לגמרי. וכן יהיה עם רב הנדבקים, בעזרת ה'.

התקופה הזו היא תקופה של נסיון, והתפקיד שלנו הוא לעמד בנסיון, להתחבר בלב למרות שאנחנו צריכים להתרחק כדי להשמר, להשתדל לדאג לזולת, ולהוכיח לעצמנו שאנחנו אנשים טובים גם בעת צרה.

והסבירה להם שאבא לא אשם, שאין כאן עבן של אשמה. אבל הדבורים הללו רק עיפו אותה. אנחנו התמודדנו עם מציאות של אבא בבית חולים, שאמנם מתקשר בטלפון ואומר שהכל יהיה בסדר אבל הוא רחוק, וגם אמא קורסת מהתמודדות בבית בבדוד, ואנחנו גם לבד בבית וגם לבד בנשמה. מרגישים שכל העולם נגדנו. ועל מה ולמה?!

ככה עבר יותר גשבוני. ואז הגיע משהו שהפך

את הקערה על פיה.

מישהי שנפגעה בתאונת דרכים פרסמה בעתון מה שקרה לה. היא תארה את הרגעים שחלפו עד שחלצו אותה ואיך הרגישה כשהגיע מישהו "כמו מלאך" בתוך דקות ספורות, ויחד עם חבריו העבירו אותה לבית החולים. אחר כך היא כתבה את השם של ה'מלאך'. זה היה אבא שלי.

ואז היא כתבה: "אני שומעת שמרב שהוא הסתובב בבתי חולים והציל אנשים, גם הוא נדבק בקורונה. ובמקום שכלם יגדלו וירוממו אותו על מה שעשה, עוד יש למישהו בקרת עליו? שיתביש מי שאפלו חושב עליו רע!"

למחרת פרסם מישהו ספור במדור התגובות בעתון על אבא שלו שעבר התקף לב ואבא שלי הזעק לשם והצליח להציל את החיים שלו. "זה הגבור שלי", כתב האיש, וגם פרסם את התמונה של אבא שלי.

מישהו בן 67 כתב: "הרגשתי לא טוב במשך כמה ימים, חשבתי שיעבר לי. אני לא אדם מפנק. אבל לילה אחד הרגשתי שאני ממש מאבד את ההכרה. התקשרתי למד"א ואמרתי שגאָה לי שיש לי התקף לב. הגיע צוות בתוך שמונה דקות, טפלו בי ברגישות ובמקצועיות בלתי רגילה. הגעתי לבית החולים ואז עשו לי בדיקות ואמרו לי בשורה אחת טובה ובשורה אחת רעה.

"הבשורה הטובה היתה שהלב שלי הוא כמו של נער בן 16, כלומר חזק ובריא. הבשורה הרעה היתה שנדבקתי

יְיָ בָּא לְסַבְתָּא?

אָפֶרֶת טְרוֹפ

"גילי, יעלי, איך אתן יכולות לאהב כל כך הרבה חברות? יש לכן מקום בלב לך לך?!" הוא שואל מדי פעם בפליאה, מצחוק מתקמט והוא מנסה להבין את הסוגיה, ממש כמו בפתח. הן מצטחקות: "ברור... אנחנו שמחות בכל חברת חדשה שלנו, ויום בלי אחת מהן - הוא יום ממש עצוב!" אבל לאלי, יש אדם אחד שהוא מאד מאד אוהב להיות בחברתו.

בבית של משפחת לואיס גרים אבא ואמא, השלישייה, ואשה חשובה במיוחד - סבתא לואיס.

סבתא כבר די מבוגרת, והיא באה לגור עם המשפחה אחרי שסבא נפטר, כשהשלישייה היתה בת שנתיים.

יעלי, גילי ואלי, התרגלו כל כך שסבתא גרה איתם, שהם בכלל לא חשבו שזה מוזר. יעלי וגילי עסוקות מדי לפעמים,

אין להן כל כך זמן להיות עם סבתא הרבה. הן צריכות לעשות שעורי בית, לאכל ארוחת צהרים, לצאת לשחק 'קלאס', לארגן מסבת חנוכה או יריד פורים, אז רק בשבתות, הן יושבות ומקשיבות לסבתא שמספרת להן בדיחות ושירים מטפשים של ילדים באנגלית. אבל לאלי, לאלי יש הרבה זמן פנוי להיות בו, ולא כי הוא מתבטל - כבר ספרתי לכם שאלי חרוץ ומנצל את הזמן שלו - אלי פשוט נהנה לדבר עם סבתא, היא משננת אתו משניות, מקשיבה בתשומת לב רבה לכל הפרטים הקטנים שהוא מספר לה וגורמת לו להרגיש חשוב ומיוחד.

סַבְתָּא גְבִינָה וְאַחֲרֵיהָ וְיֵשׁ לָהּ חֲכַמַת חַיִּים, כָּכָה

אמא אומרת. חכמת חיים זה שהיא עברה הרבה דברים והיא למדה מהם, ועכשו היא נותנת לאלי ללמד מהם גם. אלי מרגיש שסבתא עוזרת לו להסתכל על ארועים מסוימים בצורה שונה ובוגרת.

הספור הבא אולי יעשה

צביטת געגועים לכל הילדים

והילדות שמתגעגעים לסבתא ולסבא

כל כך! מספר פה על ילדים ברי מזל שסבתא שלהם מתגוררת אצלם בבית מאז ומתמיד ולכן הם זוכים להמשיך ולהיות איתה (כמובן עם כל כללי הזהירות!). אין ספק שבתקופה האחרונה למדנו להעריך את סבתא ואת סבא שלנו. ואיך, איך נקפץ עליהם בשמחה כשכבר יהיה מתר! בינתיים אנחנו שומרים עליהם מרחוק ומוסרים להם את כל האהבה והגעגועים שבעולם!!!

יעלי

שנה הבאה תהיה להן בת מצוה, והן תמיד עליזות, מלאות מרץ ומארגנות הכל. אמא של יעלי וגילי נדהמת בכל פעם מכמות הבנות החדשות שמגיעות לבקר אותן, כמעט בכל יום נשמעות נקישות בדלת, ומאחורי הדלת עומדת ילדה מבוישת, או ילדה נמרצת, או גודוד בנות צוהל: "אפשר את יעלי? וגם את גילי?" וזה הזמן לספר לכם, שיעלי וגילי הן תאומות. טוב, לא בדייק תאומות, הן חלק משלישייה!

יש להן אח נוסף שנולד איתן, והוא ממש, אבל ממש לא דומה להן. אליהו, המכנה אלי, הוא ילד חכם מאד, וכל הרבנים בחיךר מדברים בשבחו, כלם מאמינים שהוא יהיה גדול הדור הבא, והוא עושה לאבא ואמא מלא נחת. אבל אלי ביטן, הוא מתחבא תמיד מאחורי ספר או חמש, לומד בעל פה משניות או מפצח חידות, ולא מבין בכלל בכלל איך לאחיות שלו יש המוני חברות.

הצטרפה לאנחה בהזדהות. בכל יום מאז ההודעה על הקורונה המכעיסה, מצאו הבנות עסוקים. צירו, כתבו וערכו הצגות לעצמן ולאלי. ואלי קרא ספרים וישב עם סבתא, רק שעכשו הוא כבר לא ישב לבד, בכל ערב הצטרפו אליו אחיותיו והקשיבו מרתקות לסבתן.

"לא ידעתי שלסבתא יש כל כך הרבה ספורים!" צינה גילי. "ותמונות!" הוסיפה יעלי בהתפעלות.

אחרי חדש שמשפחת לואיס הייתה בבדיד (רק אבא יצא מדי פעם לסופרמרקט, עם כפפות ומסכה, נזהר שלא לגעת באף אדם או משטח ושומר על ההוראות), ישבו גילי, יעלי ואלי על הספה ושוחחו.

"אתם יודעים מה?" פתחה יעלי. "מה!?" שאלו יחד אלי וגילי. "חשבת, שהבעיה הכי גדולה שלנו תהיה שלא נוכל לפגוש חברות. כבר דמינתי לעצמי איך יהיה עצוב ומשעמם ולא הבנתי למה יש כל כך הרבה כללים מרגיזים.

אבל שמעתי מאמא, שהמחלה פוגעת במיוחד באנשים מבגרים, ופתאום ראיתי כמה מזל יש לנו, שיש לנו קזאת סבתא נהדרת, עם ספורים יפים ומענינים, שכל הזמן קשובה ומסבירה, ואיך היא עושה לנו את התקופה הזאת להרבה יותר נחמדה ונעימה, ואני כל כך רוצה שנשמר עליה, וששום דבר לא יקרה לה חס וחסלילה. ולכן הבנתי עד כמה הכללים חשובים,

והבנתי גם שבכלל לא כל כך משעמם ונוראי עם המשפחה לבד, זה אפילו די כיף... "סימה בחיור.

גילי הנהנה באשור, מסכימה עם כל מלה: "נמשיך לשמר על הכללים עד שהנגיף הזה יגמר לגמרי", אמרה החלטית "יפיו!" אמר אלי בספוק. "ואולי קצת קבלנו סוף סוף... המממ... חכמת חיים", אמר וכלם חיכו בספוק... 🦠

ערב אחד, חזרו יעלי וגילי מאספה של הכנה לארוחת הערב, ופטפטו עם אלי על חג הפסח הממשמש ובא.

"אמא, אנחנו נהיה פה עם סבתא ובואו אלינו שרה ורחלי? ושוקי ומוטי? וכל הבני דודים?" בכל שנה הגיעו אליהם בליל הסדר דודים אהובים במיוחד, והם חפו בקצר רוח לחג.

אמא הסתכלה עליהן במבט קצת עצוב ואמרה: "שמעתם על וירוס הקורונה, ילדים?"

הילדים החליפו מבטים: "המורה שלי ספרה לנו עליו, הוא רק בסין ובחוץ לארץ. לא? אלינו הוא עדין לא הגיע", אמרה יעלי, בטוחה בעצמה.

"אנחנו אומרים פרק תהלים בחידר כל יום, לרפואת החולים", צין אלי.

"לצערנו, הוירוס הזה מתפשט גם בארץ שלנו, ומעכשו לא תוכלו ללכת לבית הספר או לחידר, ואפילו לא נוכל לצאת מהבית, שלא להדבק או להדביק, ואני חוששת שבלייל הסדר השנה נאלץ להיות לבד", אמרה אמא.

"מה!?" הזדעקו כלם.

"אנחנו חייבים לשמר על הבריאות שלנו ושל אחרים", הוסיפה אמא נחרצות. הילדים הלכו לחדרים שלהם עצובים.

"פסססס... סבתא קראה להם מחדרה. "בואו שניה, מתוקים", אמרה, "מישהו רוצה קצת שוקולד מריר?"

לסבתא היו רק שוקולדים מרירים, כי הם בריאים יותר. עד מהרה התחילה לספר להם על ילדותה בארצות הברית, והילדים לא שמו לב שכבר נהיה מאחר והגיע הזמן ללכת לישון.

"אני חושבת", אמרה גילי תוך כדי התארגנות לשנה, "שהכי יהיו חסרות לי צלה ומירי, או בעצם, צלה ומירי ואסתי ושירי, לא לא, בעצם... פלן", היא נאנחה, גילי

אחד התסמינים של הקורונה?"
 "תפסיק לעשות מהפל בדיחה!" התעצבן שלמה. "אני מציע
 שנחשב על פתרון שיעמיד את העולם."
 "אני יודע! כתוב שבזכות הבל פיהם של תינוקות של בית
 רבן העולם עומד!" הביע שוקי ידענות מרשימה. "אולי נפתח
 איזה מבצע גדול של אמירת משניות או פסוקים בעל פה, ואז
 האבל שהכרזתי קדם יהפך להבל שמעמיד ומחיה?"
 "אתה ממש גאון!" החמיא נפתלי וטלטל את הסורג
 בהתרגשות. "אבל כדי להגיש לך תעודת גאון מכה, אני צריך
 שתפתר עבורי בעיה קטנטנה..."
 "מה הבעיה שלך?" התפלא שוקי.
 "זו לא הבעיה שלי, אלא של כלנו", הבהיר נפתלי. "יכול להיות
 שהאזיר הצח בלבב אותך, אבל אם לא שמת לב, אתה תקוע
 בבית בדייק כמוני ובדייק כמו כל האנשים ביקום."
 שוקי הביט לסורגים שהקיפו אותו וטלטל את ראשו בעצבות.
 "צודק. אין לנו בררה אלא לשפח מהרעיון המצין שלי."
 "תגיד לי, השתגעתי?!", צעק שלמה. "ככה ותרתי על העמדת
 העולם?! אני מציע שכלנו נכנס הביתה ונחשב על רעיון ובעוד
 שעתים אני מצפה לראות אתכם כאן."
 בזמן ששולשת החברים נכנסו לבתיהם, חיימל, השכן המבגר
 מהקומה השלישית הסיט את הילון וחיך לעצמו.
 "שלמה! נפתלי! שוקי! השעה שש, אני מחכה לכם",
 נשמע קול קורא. תוך שניות ספורות נראו שלשת החברים
 במרפסות, מביטים זה לכוון זה בתמיהה.
 "מי קרא לנו?" שאל שלמה והביט סביב עד שמבטו נתקל
 בחלון הבית של חיימל השכן.
 להפתעתו, הוא ראה את השכן מחיה ומסמן בכף ידו לשלום.
 "נעים מאד חבר'ה, אני חיימל. לא נראה לי שעשינו הכרות
 עד כה, אבל אם כבר בדיד בייתי וסגר, אז מה דעתכם שתהיו
 החברים שלי?"

"אז מה נעשה מהיום והלאה?" צעק שוקי ממרפסת הבית
 לשלמה חברו שעמד במרפסת שבבנין הסמוך. "לא נוכל יותר
 להפגש למטה וכבר אין חידר או מתמידים. המצב קשה, אני
 מכריז על אבל!"
 "תקשיב, זו בעיה רצינית!" הסכים שלמה.
 "אני חושב שקוראים לבעיה הזו קורונה", ציץ נפתלי השכן
 מלמטה. "וסליחה שאני מתערב בשיחות שלכם, אבל
 כשאתם צועקים במרפסת, האזנים המשעממות שלי
 מקשיבות", הסביר לקול צחוקם של חבריו.
 "שמע נפתלי, זה לא עסק. הקורונה הזו שבשה את העולם,
 הרצין שלמה. "אני פשוט לא מאמין שאני חי בתקופה כל
 כך מוזרה. אבא שלי ספר לי שמאז השואה לא נסגרו בתי
 הכנסת והישיבות."
 "זה בדייק מה שסבא שלי אמר לי אתמול בטלפון", צעק
 שוקי. "הוא בכה ממש ואמר לי שהמחשבה שאין בעולם מנו
 שצועק 'הא שמה רבא! גורמת לו לצער עמק."
 "לא חשבת על זה ככה..." הררה שלמה בקול רם. "באמת
 למדנו שהעולם נברא עגל כדי שבזמן שבארץ ישראל עמלי

הקורונה היא נבונה את העולם. אבא שלי ספר לי שפאז השואה לא נסגרו בתי הכנסת והישיבות

התורה ישנים, בצדו השני של הגלובוס יקומו היהודים וילמדו
 תורה וקר העולם יתקיים, כי אתם בטח יודעים שהעולם לא
 יעמד אם לא תהיה בו תורה."
 "אתה מלחיץ אותי, נראה לי שיש לי קצר נשימה". נבהל
 נפתלי ומיד קרץ ופרץ בצחוק: "תגידו, קצר נשימה הוא לא

על הצד היזטר טוב.

"מעבין למה התכנן הנער", אמר שוקי, וחייל חיה ואמר: "גם אני התענינתי ושאלתי את הנער שאמר לי שבאותו לילה הוא חפש בגטו קובנא ילדים, וכשמצא אותם התחנן שיגידו משניות בעל פה לזכותו. רק כשמצא מספר ילדים שהסכימו לעשות זאת, חזר בחזרה ונגש למשימה בלב שקט".

"איזה אמיץ הוא!" נאנח שלמה בהתפעלות.

"ממש כה, הייתי רוצה להיות חבר שלו", הוסיף נפתלי ולפתע נעצר ופנה לשכן. "תגיד, איך אמרת שקראו לנער הזה?"

"לא אמרתי", השיב חייל השכן. "אבל אם אתה שואל, אמר לה... קראו לו חייל והוא לגמרי שמח להיות חבר שלך".

שלושת החברים הביטו בשכן בהערצה. "אתה היית

ההנחיות של אשורד הבריאות אוסרות אסור חצור לצאת מהבית, ויש סבה טובה לך לצערנו

פרטיזן?!" התפעלו ובקשו לשמע עוד ספורים. אך חייל עצר בעדם: "חבר'ה, עשיתי הרבה דברים שיכולים להעסיק אתכם למשך שעות, ואני מבטיח לספר לכם... שכן 'בזכות' הקורונה, יש לכלנו זמן. אבל מה שחשוב הוא הסוד שבזכותו נצלת".

"תגלה לנו את הסוד!" התחנן שוקי, וחייל הנהן בראשו בהסכמה. "הבל פיהם של תינוקות של בית רבן הצייל אותי! ועכשו, אולי העולם כלו סגור ומסגר בבית, אבל אני רואה מול העינים שלשה ילדים חמודים מלאי מרץ וחדורי אחריות. אני בטוח שהכתפים שלכם תהיינה רחבות מספיק כדי להעמיד את העולם".

"אתה מתכנן שאנחנו נהיה אלה שמעמידים את העולם?" ברה שלמה.

"בדייק כה!" שמח חייל. "אני אומר שאסור לנו לחשב שאנשים בצד השני של הגלובוס יצילו את העולם, אלא כל יחיד ויחיד יחשב לעצמו כאלו כל האחריות מטלת על כתפיו, וכיון שאתם תשבו, אני מתנה את הספור הבא באמירת כמה משניות שיגנו על עם ישראל ויסלקו את הקורונה מחיינו".

"עשינו עסק!" קפץ נפתלי ורץ להביא את מסכת ברכות ופתח ושן: "מאימתי קורין את שמע..."

שלמה הביט בנפתלי בתדהמה.

"בטח שנהיה החברים שלך!" אמר שוקי שהתאושש ראשון מההלם שאחז בו. "אני שוקי ובמרפסת שם עומד שלמה ובצד השני יושב נפתלי", הציג שוקי את חבריו. "אני מכיר אתכם, יקרים שלי, אני מכיר אתכם מצען", מהר חייל להבהיר ומיד הוסיף: "שמעתי שאתם רוצים להעמיד את העולם בהבל פה של תשבו, חשבתם כבר על רעיון?"

"נפיתי לחשב, אבל ההנחיות של משרד הבריאות אוסרות אסור חמור לצאת מהבית, ויש סבה טובה לך לצערנו", השיב שלמה.

"דוקא לי עלה רעיון, אבל קדם אתם צריכים לשמע ספור קטן", לחש חייל. "מוכנים?"

"בטח שאנחנו מוכנים!" צעקו השלשה וכוונו בעיניו. "פעם חי נער צעיר, בן חמש עשרה בקשי. הנער

הזה גר בקובנא בזמן שהגרמנים הארורים החליטו לשמש כסגנים של מלאך המות. בדרך לא דרך, הצליח הנער לברח מהגטו לצד הארי ומשם הוא נמלט ליער ותוך שעות ספורות התאחד עם קבוצת פרטיזנים שהתחבאה ביער. אתם יודעים מי היו הפרטיזנים, נכון?" ודא חייל.

"בטח שאנחנו יודעים. אלו היו קבוצות אנשים שהתחבאו ביערות ופעלו נגד הגרמנים ככל שעלה בידם", השיב שלמה וסמן לחייל להמשיך בספורו.

"הנער הזה השתלב בקבוצה בצורה מדהימה. הוא היה אמיץ וקר רוח, הוא העז להסתנן לכפרים ולהמציא מזון לחבריו. לא היה בו פחד או מורא. באחד הימים בקש ממנו ראש הפרטיזנים בקשה גדולה. "שירה של גרמנים תעבר מחר בכביש הסמוך ליער. אנחנו מכרחים לעצור אותם!" אמר הפרטיזן. "השגנו חמר נפץ, אבל אין מי שיוסיף ללכת להטמין את הפצצה".

"אני מוכן!" מהר הנער לומר ומיד הוסיף: "בתנאי שתתן לי ללכת הערב, בלי לשאל לאן אני הולך". הפרטיזן צמצם את עיניו בסקרנות וחסדנות, אך לבסוף הסכים. "אל תעשה שטיות ואל תסכן את עצמך לשווא", הורה לנער שדלג במהירות ונעלם בין העצים.

באותו לילה, הצליח הנער לחדר אל הגטו היהודי. במשך שעות הוא הסתובב שם וכשקרניה הראשונות של השמש החלו לבצבץ, ברח הנער מהגטו בחזרה ליער.

"נהנה אני! איפה הפצצה?" שאל הנער והתיצב לפני ראש הפרטיזנים שהתענין איפה היה.

"דאגתי להעמיד את העולם", ענה הנער בחידה שתומה ולאחר דקות ספורות יצא למשימה אותה בצע

אפי של פתר

גיטי מאירוביץ

מסתכלת עליה בהערצה, מנסה לחקות אותה ונמצאת בצלה. "אין לך עמוד שדרה", צעקה עליה פעם אסתי, חברתה הטובה של חגית. "את סתם נדבקת כל הזמן לחגית וחגית בקלל לא רוצה להיות חברה של ילדה בלי אפי", הטיחה אסתי בלי התחשבות וריקי בכתה את נשמתה, לא מבינה למה אף אחד לא רואה את האפי שמיוחד אותה והופך אותה לחברה המתאימה ביותר לחגית

"בשעור הבא לא נקדיש את הזמן להערכות לקראת חגיגת הפורים", אמרה המורה וכלן מחאו כף בהתרגשות וריקי אתן.

"אני חושבת שהגיע הזמן השנה לפורים מסוג אחר", פתחה המורה. "אתן בנות פתה ח' וילדעתי אתן בהחלט בוגרות מספיק בשביל לנסות לחג את הפורים אחרת. בכל שנה אתן שולחות זו לזו משלוח מנות של ממתקים וחטיפים, אבל השנה כל בת תצטרף לתת משלוח מנות שמאפין את אישיתיה של המקבלת", הבהירה המורה. היא הוציאה ערמת פתקים והניחה אותם במרכז השלחן. "כל בת תבוא הנה בתורה ותגדיל פתק בו רשום שם של חברה בפתה. אני מבקשת שלא תגלו זו לזו את שמה של הבת שעלתה בגורלכן, כיון שביום חגיגת הפורים נערה משחק זהוי מאתגר", הסבירה המורה. כשהגיע תורה של ריקי לבחר פתק, היא פסעה לאט ועד שהגיעה לשלחן של המורה, הספיקה לקרא בלב פרק שלם של תהלים. "השם! בבקשה! בבקשה תעשה שאקבל את חגית! אני מכרחה להגדיל את שמה",

באצבעות רועדות, פתחה את הפתק והציצה פנימה. "זו חגית! יצא לי חגית!" צרחה ריקי בקריאות של אושר ופרצה בקפיצות נרגשות. "השם! תודה!" הוסיפה ריקי ולא הפסיקה להביט בפתק המשמח.

במשך יומים דברה ריקי עם כל מי שרק יכלה, עם שושי הגיסה וסבתא מבני ברק, עם שולמית השכנה ועלי אחותה הגדולה. מכל אחד היא בקשה לקבל עצות ורעיונות למשלוח המנות הכי מפארו והכי מיוחד והכי מרגש שבראה אי פעם

ימי

הקורונה הם לכל

הדעות תקופה מאתגרת מאד

ולא ממש נחמדה. היינו מעדיפים פי אלף

שהיא תסתלק מפה ותניח לנו לנפשנו.

אבל לפעמים, כמו במקרה של ריקי, היא למדה

אותה כמה דברים חשובים...

הספור הבא מתחיל בימים רגילים. ימים של פעם

פעם, לפני שהכל התחיל, לפני שהיה נגיף קורונה

קזה משתק, ועוד אף אחד לא חלם שתהיה כזו

מגפה בארץ ובכל העולם.

הוא ממשיך אל תחלתה של התקופה,

שסיעה לריקי להבין כמה וכמה

דברים חשובים מאד.

ריקי! חלמה לפעמים שהפתר הבלתי נראה של חגית יהיה אמתי, נוצץ ומדהדר. היא חלמה שיום אחד תבוא לפתה ומיד כשתפתח את הדלת תסתגור מונצנץ היהלומים המשפלב עם צמת הזהב שחגית קולעת כל בקר בקפידה.

"יש פתרים כאלה שלא רואים", הסבירה ריקי לאמא שלה, "אבל הוא נמצא שם. חגית היא המלכה הבלתי מערערת של ח'3".

"למה את מתכוננת שהיא המלכה? היא משתלטת על הבנות או קובעת את סדר היום של הפתה?" נסתה ועלי אחותה הגדולה של ריקי להבין, אבל ריקי התקשתה להסביר. "היא בכלל לא מלכה רעה ושתלטנית, חגית מקסימה ואצילית והיא כל כך מיוחדת", תארה ריקי ועיניה נצצו. "ככה זה, יש ילדות שגולדות מלכות ובדרך כלל הן לא רוצות להיות חברות שלי", נאנחה ולא הסתירה את הקנאה שאחזה בה. מאז שריקי זוכרת את עצמה, היא עמדה בצל של חגית.

וכאלו תפלתה התגשמה, ארבעה ימים לאחר מכן פרץ נגיף הקורונה ושתק את הכל. אמא, מה פרוש המלה 'קורונה'? בקשה ריקי להבין. "קורונה" משמעותה פתח. כשהחוקרים התבוננו בנגיף ובקשו לזהות אותו, הם גלו שהמראה שלו נראה כמו פתח ומכאן שמו, הסבירה אמא. "נחמד!" צחקה ריקי. "אם כבר להיות נגיף, אז לפחות שיקראו

"קורונה" משמעותה פתח. כשהחוקרים התבוננו בנגיף ובקשו לזהות אותו, הם גלו שהמראה שלו נראה כמו פתח ומכאן שמו"

לה 'פתח', הגיבה ריקי "הגיע הזמן שתביני שפתח זה לא אפי, אלא רק תאור. קשוט. צורה", התערבה יעלי שהסתובבה בבית משעממת. "אבל פלם רואים את הפתח של הנגיף הזה, אז כפי לז", התעקשה ריקי בחזרה. "אבל הוא נגיף! נגיף רע שהורג אנשים", טענה יעלי בתקיף. "מי צריך פתח כשכל העולם מתרחק ממך?" השאלה של יעלי רחפה באויר וריקי יצאה למרפסת והתיישבה על אדן החלון. הרחוב היה שקט, פלם הסתגרו בבתים ונמנעו מלצאת החוצה. ריקי הביטה לעבר חצרות הבתים וזקתה את חגית יושבת במרפסת שבבגן ממול וסביבה אחיה ואחיותיה הקטנים. "מעבין מה עושה מלכת הפתח כשאין בית ספר", תהתה והתבוננה בחברתה דואגת במסירות לאחיה. ופתאום הרגישה ריקי שמשהו זז לה בלב. תובנה יפה ואמתית התעוררה ולחשה לה: "טוב לב, אכפתיות ואהבה מרכיבות את הפתח. שמחה, חברות ונתינה מקשטות אותו. פתח של סתם הוא ענין של יפי, אבל פתח של מעשים טובים, בגרות ואצילות - מעיד על אפי".

במסדרונות בית הספר. "משלוח המנות צריך לרמז על האפי של המקבלת", הסבירה ריקי. "האפי של חגית הוא פתח, אני חושבת שאכין משלוח בסגנון של פתח מלכות", החליטה. "אבל פתח זה לא אפי", טענה יעלי. אבל ריקי התעלמה מדבריה והחלה בבצוע המרכב. ביום חגיגת הפורים יצאה ריקי מהבית עם משלוח מנות נוצץ ומזהב. הממתקים שלבו בצורה מרהיבה בין פתח זהב גדול ופסוקים העוסקים במלוכה ומלכות ששבצו כמו יהלומים מסביב. ריקי הייתה מרצה, זו בדייק ההזדמנות שחפטה לה. "חגית לא תוכל שלא להתרגש כשתראה את המשלוח המיוחד הזה. הוא משקף במדיק את האפי שלה", הייתה ריקי בטוחה והוסיפה בלב בקשה שהפעם תבחר בה חגית כחברה הכי טובה. אבל שום דבר לא הלך כמתכנן. כשהגיע תורה של ריקי להציג את המשלוח הגרנדיוזי, אף אחת לא הצליחה לנחש עבור מי מיעד משלוח המנות. "אולי הכנת את המשלוח לגולדי?" נסתה המורה לנחש, מקישה בין ערמות הזהב והשם של גולדי ויס. "ממש לא!" ענתה ריקי שהתפלאה לגלות שהפתח לא מבניה מיד מי עלתה בגורל שלה. "שם זה לא אפי", טענה והמורה הסכימה איתה. אבל אחרי דקה ארוכה של שקט, בקשה המורה מריקי שתשתף את כלן. "זו חגית!" צחקה ריקי ונטלה את המשלוח בידיה, מוכנה ללכת למקום של חגית כדי להגיש לה את המשלוח המשקע. "המשלוח מיעד לי?" נפערו עיניה של חגית בתדהמה. "מה הקשר של הפתח הזה אלי או אל האפי שלי?" נסתה להבין וריקי הסמיקה. "זה כי את מלכת הפתח", היא לחשה. "אבל זה לא האפי של חגית!" התערבה אסתי ומהרה לשתק כשראתה את המורה מסמנת לה ביד שתחדל. "אני לא הולכת לפתח יותר", בכתה ריקי מרורים כששבה מהחגיגה, "אתם לא מבינים כמה התבישתי", שתפה.

בין פותרי החידות והתשבצים יגלו ספרי ילדים גספרים על עצמם

התקשרו לטלפון 1-533-674-944, השאירו את פתרון החידות ואת מספר הטלפון שלכם והכנסו להגרלה. (או שלחו למייל: wold10@bezeqint.net)

לגילאים 7-9

עֵתוֹאִים

בטבלה שלפניכם מסתתרת מלה. אם תצבעו את כל המלים ה'שמחות' בנוד, ואת כל המלים ה'עצובות' בכחול, תקבלו מלה. מהי?

י. גולן

תרופה	עליזות	ששון	רנה
אור	דאבון	גון	קולות
פרי טדש	חשוך	מתלה	יכז
שריטה	צביטה	פאב	דמעה
יחד	נחת	שלוה	סולום
אטוה	יאוש	דכאון	רזר
תתנה	צהלה	אמלל	הטבה
עגמומיות	פעס	המה	סאמז
טוזה	רקוד	פחד	ורן
רעד	זעקה	שר	לבל
יבבה	שלום	שכרון לב	תוגה
טג	נוח	אביב	לוקק
דכדוך	חם גבה	שעויל יבש	פאפ
נעימות	טביב	נאן	גיל
מתיקות	דאגה	נגף	שלוה
בועה	מריבה	אער	טרדה
דיעה	חיוך	עליצות	רעות

לגילאים 7-9

האות העשתפת

מצאו בכל זוג תמונות את האות המשתפת וכתבו במשבצת שמתחתן. מכל האותיות תקבלו משפט. מהו?

י. גולן

תשבצוני קסם

גולן

לפניכם 6 תשבצונים בהם ההגדרות במאנה ובמאזן שוות ומשתלבות זו בזו. לדגמה:

אם תפתרו את ששת התשבצונים, תגלו כי האותיות שבמרכזם יוצרות מלה. מהי?

ב	י	ת
י	ע	ר
ת	ר	ד

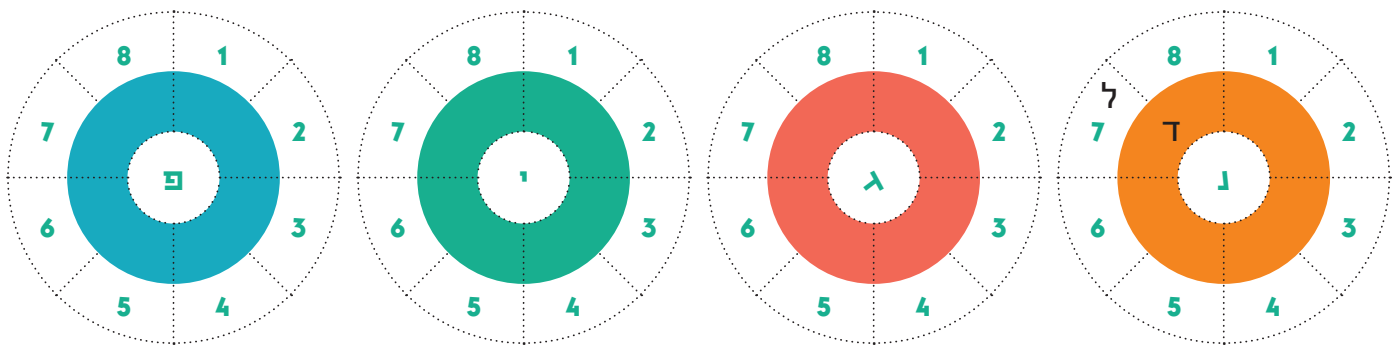
- פרי גנה אדמדם
- מחל על זכותו
- חברו של בגתן
- בעל חיים גדול
- הפוך מלילה
- אביו של נח
- אבי האב או האם
- ממנה שואבים מים
- רעל
- משלשת הרגלים
- פלי לבשול
- ירא, מפחד
- ננס
- מאכל נוזלי
- אחד מששים
- משעה
- לא קל
- היום השביעי
- מסריסי
- אחשורוש

צתגלים

גולן

לפניכם ארבעה תשבצי מעגלים. כל אחד מהם מרכב משלשה מעגלים. במעגל הפנימי נתונה אות. זוהי האות הראשונה בכל המלים שבאותו תשבץ, הנכתבות מבפנים כלפי חוץ. ראה דגמה במעגל הימני העליון. אם תפתרו נכונה תקבלו במעגלים האמצעיים 4 מלים שלוחמות בנגיף!

אגל י: היה בלחו / יתן מכה / מבני נח / נאה / מדינה במזרח הרחוק / עיר נמל בארץ / יתן ("...חכמה לחכימי") / "1... בימי אחשורוש"

אגל פ: מין קטניה / גורל / אי במזרח האוקיינוס השקט / אבא בכמה שפות / הדר / מין מאפה עגל / מבני יהודה ותמר / בעל חיים ברפת

אגל נ: מבני אהרן הפהן / הבטסה חמורה / החר עליו נקבר משה רבנו / התחלת הצמיחה / השתתק / זוחל ארסי / מן האותות / פי

אגל א: פדה, הושיע / מתרברב / תרנגול / חמר בניה לבן / בגד לרגל / הפחית / שמחה / ... הנשה

תגידות

לגילאים 9-11

תַּשְׁבֵּץ פְּחִיזָה

י. גולן

בְּקַל שׁוֹרָה שֶׁל הַתְּשֻׁבָּץ מְסַתֶּרֶת תְּשׁוּבָה לְהַגְדֵּרָה שְׁלֵמָטָה. לִיד הַהַגְדֵּרָה נִרְשָׁמוּ מִסְפַּר הָאוֹתִיזוֹת שֶׁבַתְּשׁוּבָה. אִם תִּמְחֶקוּ אֶת אוֹתֵיזוֹת הַתְּשׁוּבוֹת, יִצְטָרְפוּ לָכֵם הָאוֹתִיזוֹת הַנּוֹתְרוֹת לְמִשְׁפָּט. מֵהוּ? סִמְנוּ עִבּוּרְכֶם אֶת הַתְּשׁוּבָה הַרְאשׁוֹנָה כְּדִגְמָה.

1	ל	מ	ו	מ	כ	ת	ס	פ	כ	ה	ה	ו	א	ב	פ	י
2	מ	ת	ו	י	ס	ד	ו	ת	ת	ח	מ	נ	ו	ו	מ	כ
3	מ	ר	ל	ת	ב	צ	צ	י	ב	ו	ד	ר	ר	כ	י	ו
4	ת	ע	ד	נ	ע	ש	ה	ר	ה	א	א	ר	י	ו	ש	ג
5	ע	ב	צ	ד	פ	ש	נ	י	נ	ו	י	ס	ע	י	פ	מ
6	ש	נ	ו	י	מ	ת	ט	ר	ו	ל	פ	ל	ח	א	ו	ת
7	נ	ס	מ	ב	ת	א	ח	ו	ל	ס	ד	ב	ו	ת	ג	א
8	ב	מ	א	ב	ב	ד	י	ת	ש	ב	ל	ל	ס	ד	ב	ד
9	י	נ	ג	נ	י	מ	פ	ה	ס	ק	ו	ר	ו	ו	נ	ה
10	ג	א	פ	ל	ר	ק	כ	ו	ל	א	ו	ס	ג	ל	א	ט
11	נ	מ	מ	ו	ק	ק	ו	ד	פ	מ	ד	ל	ל	א	ש	ל
12	ק	ו	ו	ש	פ	ש	ת	כ	ח	ב	ו	ו	ת	ל	י	מ

- היא מסייעת להגנה מנגיף הקורונה (4 - 2 - 3). לא מגיעים לשם תלמידים (6 - 4) 3. אחד המקומות בו חייבים לחבש מסכה (6 - 4) 4. כמה אנשים יכולים להשתתף בברית? (2 - 4 - 3) 5. לכמה אנשים מתר לנסע ברכב פרטי? (2 - 3 - 6) 6. מהו המרחק שיש לשמור מאדם לאדם (3 - 3 - 5) 7. אנהנו אוהבים אותם מאד, אבל אין לבקר אותם! (3 - 5) 8. איפה מתפללים 3 תפלות ביום? (4 - 4) 9. הוירוס המשתולל (4 - 7) 10. חמור מפר לחטוי הידים (6) 11. אם חשים אחד מתסמיני המחלה יש להתקשר לשם (4 - 3) 12. אם יש שאלות בענין הנגיף יש להתקשר לשם (4 - 5)

לגילאים 11-13

צִטָּעוֹן בַּתְּפִזָּדוֹת

י. גולן

לפניכם תפזרת מיחדת, שחלק מאותיותיה חסר. במשבצות הכהות הרקות מסתתרת אמרה שעליכם לגלות. המלים שהיו חבויות בתפזרת נמצאות למטה. מצאו והשיבו אותן למקומן, במאזן, במאנה, באלקסון ובהפוך. תוך כדי כך תגלו את האותיות החסרות ותשלימו את האמרה.

האילים בתפזרות

אהלים, אורח, אחות, אנחות, גאולה, גחור, הלואה, המולה, חולה, חורשה, חכה, חמולה, חשמל, טיול, כאוב, כורם, כפית, מיטה, לענה, מחלה, מכיר, מכתם, מלכה, מניפה, משלוח, משה, משחה, משקל, נאום, נגיף, נהרות, נוף, נחור, נשואה, סבור, סולו, סוס, סלמי, סמך, עולש, עליה, פורח, פטל, פלא, פסול, צונן, רופא, רמלה, רעלים, שאלה, שברון, שכוח, שכנות, שמחה, שנהב, שנון, שעול, תבהלה, תימן

ג	נ	ס	ת	ת	ת	ט	ש	ו	פ
כ	ו	ו	פ	ג	ח	ר	ר	ו	פ
ח	ו	ו	ה	ו	פ	מ	ו	נ	ל
ה	ו	ו	ה	ה	א	ח	ח	ת	ת
נ	מ	ו	ה	ה	ו	ו	ו	י	ס
מ	ו	ה	ו	ו	ח	ו	ו	א	א
ת	ל	ו	ו	ה	ה	ב	מ	ט	ה
ת	ח	ח	ב	נ	א	ה	ה	ה	ה
ס	ח	ר	ה	ה	ק	ה	ר	ת	ה
ש	ח	ח	י	ע	ר	א	א	א	א
פ	ח	כ	ט	נ	י	ש	ו	נ	ח
ס	ח	מ	ל	ר	ת	מ	מ	מ	מ
מ	ה	א	מ	ר	ש	ל	ל	ה	ש

תַּשְׁבֵּץ פֶּלֶךְ הָאוֹתִיּוֹת

י. גולן

הַתְּשֻׁבֵץ שֶׁלפְּנִיכֶם פְּתוּר בַּמְלֹאוֹ, אֲךָ הִצְבֵנו אוֹתִיּוֹת גַּם בַּמְקוֹם הַמְשֻׁבָּצוֹת הַשְּׁחֵרוֹת. עֲלֵיכֶם לְמַצֵּא לְפִי הַהֶגְדְּרוֹת (שְׂאִינֵן לְפִי הַסֵּדֵר) אֶת הַמְשֻׁבָּצוֹת הַשְּׁחֵרוֹת וְלְמַצֵּא אֶת הַמְלִים הַמְצֻטְרָפוֹת מֵהָאוֹתִיּוֹת שֶׁבַּמְקוֹם הַמְשֻׁבָּצוֹת הַשְּׁחֵרוֹת, מִיָּמִין לְשְׂמָאל, שׁוֹרָה אַחַר שׁוֹרָה – לְפָסוּק אֶקְטוּאֵלִי.
 לִיד כָּל הַגְּדֵרָה – מִסְפָּר הָאוֹתִיּוֹת שֶׁל תְּשׁוּבָתָה.

ש	מ	ז	ו	ל	ה	ב	ל	ת	ב	ש	כ	ע
ת	פ	י	ל	ס	ו	ר	י	ו	ח	מ	מ	ז
ר	ר	ה	ט	ש	ו	י	ד	א	ל	י	ג	ה
ת	ש	ו	ח	נ	מ	א	ש	ח	ו	ר	פ	א
ו	ב	מ	ו	י	ק	י	ה	ד	ג	ה	ת	ג
ת	ב	י	נ	ו	ר	כ	צ	ר	מ	מ	ד	מ
א	ר	ז	א	י	ב	א	ו	מ	ל	ו	ו	מ
ש	ר	ע	ט	ו	מ	ב	י	י	ס	ש	י	ש
ח	כ	ר	ו	ר	מ	י	מ	ו	ד	א	ל	ע
פ	י	פ	ר	ק	י	ב	כ	נ	ו	י	ק	נ
ה	פ	ו	א	ב	י	ל	כ	נ	ר	ש	ב	א
ו	נ	א	ו	ד	ו	ד	י	ב	ר	ו	ב	ש
י	כ	ה	ש	מ	י	ר	א	ר	ה	נ	פ	ר

וְיָצֵא חוֹלֵיָהֶם

וְיָצֵא חוֹלֵיָהֶם

- (5) נגייף
- (3) אֲנַחְנוּ
- (3) מִבְּנֵי נֹחַ
- (2) עֵנִי
- (2) אַחַת הָאוֹתִיּוֹת
- (2) מִתְּנָה
- (2) בְּגַד שָׂרָד
- (2) יְלֵדָה
- (2) נְכָרִי
- (4) נֶאֱכַל בְּלִיל הַסֵּדֵר
- (4) הַלֵּךְ שְׂנוּעֵד לְמַנַּע
- (4) הַתְּפַשְׁטוֹת וַיְרוּס
- (5) וְזָהוּם

- (5) שְׂמוּצָאוּ מִמוּאָב
- (4) הַגְּלוֹת הָאֲחֵרוֹנָה
- (3) הַיּוֹם הַשְּׁבִיעִי
- (3) רִקְמָה בְּגוּף
- (3) שְׂמָחָה
- (3) מֵאֲבֵנֵי הַחֶשֶׁן
- (2) אֶחָד הַתּוֹיִם
- (3) מְקוֹר מַיִם
- (3) נוֹזֵל לְכַתִּיבָה
- (3) שְׂטַח מְגֵדֵר הַמְשַׁמֵּשׁ
- (5) לְאַחֲסָנָה שֶׁל דְּבָרִים
- (3) בַּעַל חַיִּים נְאֻמָּן
- (3) חֲרַשׁ רַעָה

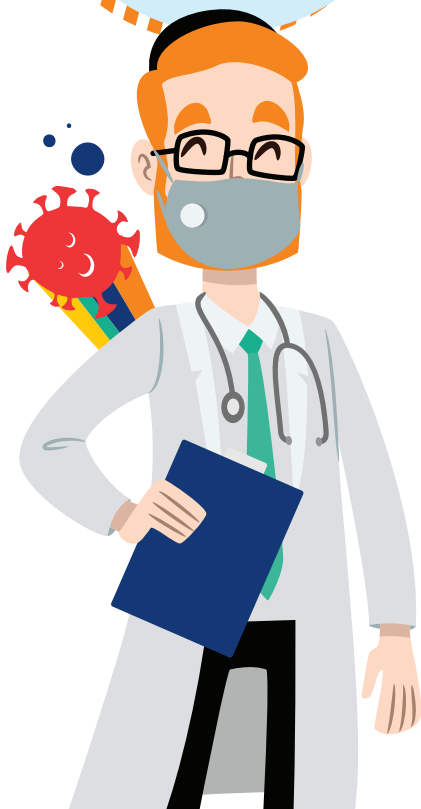
- (4) קוֹרָאִים בְּלִיל הַסֵּדֵר
- (5) הַסֵּרֵת לְכֹלוֹךְ
- (5) מִיָּן מִתְּכַת
- (3) מֵלֵת קֶצֶר רוּחַ
- (5) בֶּן הַתְּרַנְגוֹל
- (3) נִקְהָ, הַסִּיר אֶת
- (3) הַזְהֵמָה
- (2) קִדְמַת הוֹלְנֵדִית
- (2) מֵדֵת חֶשְׂמֵל
- (4) הוֹיָה, יֵשׁ
- (3) סוּג שֶׁל אֶגוֹז
- (3) בֶּן עַמְרָם
- (2) לֹא מֵתוֹק

- (2) מַחֲלָקָה לְקַבֵּלֵת
- (3, 4) חוֹלִים
- (2) מִמְּפּוֹת מִצְרִים
- (3) עוֹף יָם
- (3) פְּרִי גִנָּה אֲדַמְדָּם
- (3) נִקְהָ אֶת הַפְּסֹלֵת מִן
- (3) הָאֶכֶל
- (2) תְּבוּאָה
- (4) סֵפֶר תְּפִלָּה
- (2) מִיְנִיסְטֵר
- (3) מְדִינָה בַּמִּזְרָח הַרְחוֹק
- (3) עִיר גְּדוֹלָה בְּאַרְצוֹת
- (3, 4) הַבְּרִית

- (2) קֶרֶס
- (2) קְצִיצַת בָּשָׂר
- (3) מִזְרָחִית
- (5) בְּמִרְכַּז הָעֵין
- (2) סִימָן מוֹסִיקָלִי
- (3) צוֹרְתָה שֶׁל אִיטָלְיָה
- (4) שׁוֹתָה בְּלִגִּימוֹת
- (5) זְהִירוֹת, הַשְּׂגָחָה
- (2) מִן הַגְּפִים
- (2) מִפְּנֵי שֵׁשׁ...
- (2) בְּתוֹכוֹ
- (5) אֲרֻכָּה
- (4) שְׁלִיחַ

- (4) לֹא חוֹלָה
- (5) אֶלֶח, אֵינִפְקָצְיָה
- (3) אֵי נוֹחוֹת, סָבֵל
- (2) מִבְּנֵי אָדָם הָרָאשׁוֹן
- (4) הֵר בְּאַרְמִית
- (2) מִן הַבְּהֵמוֹת
- (3) רוֹכֵב עַל סוֹס
- (4) מְרַסֵּק דֵּק
- (2) אֲדַמַּת הַנֶּגֶב
- (2) אוֹת נְצַחוֹן
- (3) יָמָה
- (3) מַחֲלָה
- (3) מִתְקַן שְׁעוֹנִים

יְצִיאָה אֶשְׁפַּחְתִּית
 עַד 100 נְצֻחַ, אֲךָ
 לֹא יֵצְאוּ 2 אֲנָשִׁים
 שֶׁהֶם לֹא יִהְיֶה אֶשְׁפַּחְתִּיהָ
 הַגְּרֵעִינִית.

לגילאים 13-15

הרשימה הזו, של מלים שמסתובבות אצלנו בגלל המצב, הפכה לקוד, שלארכו (במשבצות הצבועות) תוכלו למצא אמרה המתאימה לענן. להקלת הפתרון סמנו 3 אותיות.

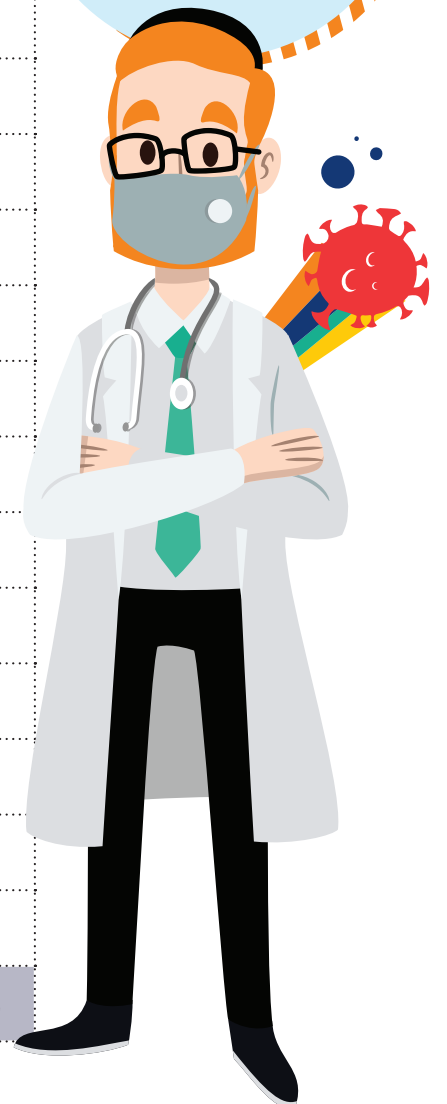
אדיטורף

רצת קשי

י. גולן

		4	2	21	3			
	18	6	16	2	13			
18	21	8	9	18	10			
		1	13	6	5	6	14	
			6	1	2	11		
					0	6	19	
			8	14	11	1	8	
			8	1	11	16	0	
		1	6	16	2	17		
				5	12	9		
	8	2	0	1	3	4		
			3	6	13	2	16	
		5	6	17	10			
			17	6	5	2	6	
				3	2	17		
		8	18	19	0			
			1	2	11	6	14	
	2	6	7	2	19			
				0	2	18	6	
		3	6	9	2	17		
				8	0	13	3	8 ה

אתר לצאת לקניות
אזון, תרופות
ואשלושים, אך
התפלה אתר
בבית בלבד!

על הסגר ועוגיות

צאנו פחייך לאבא ואמא

מוישי
ולדר

עכשיו

כשיש הסגר, המצב בבית נהיה מעט מורכב.

אני לא מדבר על זה שצריך לחפש תעסוקה לילדים ובכמה דקות שאין להם תעסוקה הם מתחילים למשוך בכל מיני דברים, לשתות כל מיני רעלים, לגרום נזקים מכל הסוגים. לא! לא! הבעיה הגדולה שבלהיות בהסגר היא הדיאטה, כלומר שמירה על איזשהו סטטוס הגיוני.

אתם צענים, ברגע שאנחנו לא יכולים לצאת החוצה - אנחנו בבית, ובבית המצב הטבעי הוא לחפש אוכל בכל רגע נתון. כמו חול המועד פסח כזה, רק עם יותר אפשרויות, כי עדיין מותר חמץ. הזמן לא עובר גם כשאנחנו מספרים לילדים את כל סיפור ההגדה פעמיים והם מצליחים למנות את עשר המכות לאחור... ואז...

רגע כזה של הפוגה. אנחנו יושבים על הספה, מבטנו תר על רחבי הבית המאוכלס והמבולגן ונעצר על צנצנת העוגיות... "לא! לא! לא!" אנחנו מנערים את ראשינו, לא כדאי ללכת לשם, זהו מדרון חלקלק, לא נסתכל לשם. "אבל מעניין מה יש בתוך המזווה..." חודרת מחשבה טורדנית לתודעתנו העייפה. מה קורה לנו?!

הבעיה היא שזה לא רק אנחנו, אלא גם הילדים. אנחנו צופים בהם בתקופה זו אוכלים ממתקים בכמות כזו שלא אכלו במשך שנה שלימה וכל זה בלי דיווש אופניים אחד לרפואה.

אז מילא אנחנו, אבל הילדים?! זה כבר כישלון חינוכי, לא יקום ולא יהיה! בשלב זה אנחנו מתחילים לפזר הכרזות דרמטיות שכוללות את המילים: "מה זה?!" "לא יכול להימשך ככה!" "... סדר יום!" "... מבצע".

רשימת סנקציות מוטלת על המזווה ועל צנצנת העוגיות ונקבע זמן להתעמלות מינימלית בכל יום. אלא מאי?

שמגיעה שעה שכזו, בה אנחנו בטוחים שאף אחד לא שם לב ואנחנו ניגשים חרש חרש לצנצנת העוגיות עם ברק בעיניים וכבר שולחים את ידינו...

"אבא! מה אתה עושה?!" נשלחת השאלה לחלל המטבח. זאת רבקי, המרגלת הקטנה. אסור היה לי להקל ראש ביכולות שלה... "אהממ... לוקח עוגיה?"

"אבל אתה אמרת שלפני השעה שלוש אף אחד לא נוגע בעוגיות..." מקשה הקטנה בעיניים חודרות.

אין מנוס, אנחנו נאלצים לסגת ולעמוד מאחורי הדיבור שלנו. מה עושים כשהחוקים שאתה יצרת כובלים אותך? חייבים לתת דוגמא אישית...

זו הסיבה שאנחנו מארגנים משחק פאזל אינטנסיבי בחדר אחר ואז נגשים אל חבילת הוופלים הטריה ש...

רחש נשמע באיזור ואנחנו מיד עוטים את המבט הכי תמים שלנו ומתחילים לשרקק, מישהו מסתכל עלינו. אנחנו בטוחים בזה. ולפיכך אנחנו פוסחים על המזווה וניגשים לכיור לשטוף כלים בחוסר רצון בולט.

אין מה לעשות, חינוך זה חינוך. אז נתאפק קצת... מה יקרה? בסך הכל נצטרך להתמודד עם פחות קילוגרמים כשנצא מהבידוד הזה...

אבל חבילת צ'יפס חצי פתוחה שמציצה משם, בסוף מפילה אותנו. תבינו, אנחנו פשוט לא רוצים שזה יתייבש שמה...

צגיעה שעה כזו, בה אנחנו בטוחים שאף אחד לא שם לב ואנחנו ניגשים חרש חרש לצנצנת העוגיות עם ברק בעיניים וכבר שולחים את ידינו...

"הי אבא! גם אני רוצה!" אומר הקטן.

"הי אבא! גם אני רוצה!" אומר האמצעי.

הי אבא! אני רוצה ממתק... אבל אחר!" מצהיר הסנדוויץ' העליון.

הקיצור, כולם מתאספים סביבי כמו עדר פיראנות רעבות ומתחילים לצווח בשפת הממתקים.

יש כאן הסכמה שבשתיקה שבשל הפרת ההסכם שיצרנו, כעת הוא מבוטל לחלוטין ואיש את רעהו ממתק בלעו...

"לא כדאי... זה לא טוב לשיניים", אנחנו מנסים בקול חלוש להעלות טיעון שאפילו את הקטנה לא משכנע.

"נצחצח!" הם מצהירים במקהלה ומיד נגשים לבזוז את המזווה, עד שבסופו של דבר, כשהם מתחילים להגזים, אנחנו משחררים את האיום הגרוע מכל: "אין אפיקומן!"

שם הם נעצרים, כי אם יש משהו שהם פוחדים להפסיד יותר מממתקים - זה את האפיקומן.

אז נכון, בנו האשם.

גם לנו קשה להתאפק...

אבל אין לאן לברוח, אתה חייב להישאר בבית עד יעבור זעם. אבל מי שחכם, מלכתחילה ישמור לעצמו בארון הגבוה את

הדברים הטובים. כן?!

לחיים ולדר, שלום!

אני בן אחת עשרה וחצי, ומתמודד כמו כלם עם הימים האלו של הקורונה. יש כאלו שמשתעממים ויש שמתלוננים על זה שאסור לצאת. אחותי למשל מתגעגעת כל הזמן לחברות שלה. אבל אני - אני עסוק בעקר בדבר אחד - אני מפחד!

אני לא מבין איך כלם בבית שלי מצליחים להתעסק עם כל מיני דברים אחרים?! אנוחנו במצב לא פשוט וכל פעם שאני שומע או קורא חדשות אני מבין עד כמה הוא לא פשוט.

לכן, אני מצטער מאד להודיע לך שאין לי שום מקום לשום דבר בלב חוץ מפחד נוראי. אני כל הזמן שואל את עצמי: מה יהיה? איך זה ימשיך? והעתיד נראה לי קודר. בלי להיש לי סיזיטים ואני מתבייש, אבל מגיע לאמא או לאבא שירגיעו אותי. הם מאד מנסים, אבל לא תמיד זה עוזר...

תשובה»

לקודר היקר!
יש לי בשורה ממש טובה בשבילך.
כתוב: "שומר פתאים השם".

לקדוש ברוך הוא יש שמירה מיסודת עבור ילדים. זה חשוב שתדע את זה. ולא רק אתה, כל הילדים החרדתיים שפחדים מגנבים ומטילים ומכל מיני... חייבים לדעת את זה. הקדוש ברוך הוא שומר על הילדים שמירה מיסודת. דוקא הקורונה צריכה להרגיע את הפחדים שלך. אתה שואל למה?

כי היא ההוכחה הכי גדולה למה שכתבתי מקדם. ילדים לא נפגעים מקורונה. מדעים! איך זה יכול להיות? הרי ילדים יותר חלשים ממבגרים! הנה ההוכחה שלי ילדים יש שמירה חזקה.

יש גם תפלה שאם אומרים אותה בלי לה אז נשמרים מכל רע: "המלאך הגואל אותי מכל רע יברך את הנערים..." אם אומרים את זה, זו שמירה עוד יותר גדולה. מה שכן, בקורונה התהפכו היצירות... אם בחיים, המבגרים מגוננים על הילדים, כעת הילדים צריכים לגונן על המבגרים וזה הדבר הכי קל: פשוט לא להתקרב אליהם!

אז כשאתה מתחיל לפחד, תגיד לעצמך: "אני לא פוחד בכלל, כי יש לי שמירה מיסודת. להפך! מול הקורונה אני חזק ואני אפלו יכול להציל את המבגרים על ידי כך שאתרחק מהם".

ואחרי שנעבר את התקופה הקשה הזו, אי"ה תרגיש הרבה יותר חזק.

תשובה»

קדם כל, העבדה שאת מבינה שבעית הפעם שלך היא לא בגלל הקורונה, זו נקדה טובה לזכותך. כי יש ילדים (וגם

אנשים) שתמיד מציאים סבות ותרוצים למה הם כועסים, מקנאים או קמצנים. וזה אף פעם לא באשמתם. קורונה נשמעת כמו תרוץ טוב. את לפחות הגונה ומבינה שזו בעיה שלך.

יש שני פתרונות לבעיה שלך, האחד קשה והשני הרבה יותר קשה. נתחיל מה יותר קשה.

אנשים כעסנים שלא עובדים על מדת הפעם שלהם, יפסידו את כל מה שהחיים מציעים לבנאדם: חברה, כבוד, הערכה ובבוא הזמן אפילו חתנה וילדים. אף אחד לא רוצה להנשא למישהו שהוא כעסן וגם אם הם נפלו עם אחד/אחת כזה/ה הם יברחו על נפשם.

הדרך הפחות קשה זה להשתנות.

זה לזהות את הנקדה של הפעם, רגע לפני שהוא יוצא משליטה.

לחשב על מה שיש לך, על ההערכה שיש לך, על התדמית שיש לך וגם על הדברים שכתבתי כאן בשורות הקודמות. העתיד הוא שלך ופשוט עליך לשלט על זה.

לדמיון שבכל פעם שאת מבטאת כעס בצורה של חסר שליטה, כאלו לבנה גדולה נופלת עליך ומסכנת את עתידך. ואם זה ממש קשה לך, תבקשי מהורייך שיפגישו אותך עם אשת מקצוע שתסיע לך.

עבד הפחיתן ולדי, שלום רב!

אני בת עשר וחצי והבעיה שלי בחיים היא שאני מתרגזת בקלות!

כשהדברים לא הולכים בצורה שאני רוצה, זה פשוט מקעיס אותי ומעצבן.

עכשו, בימי הקורונה, אני מוצאת את עצמי עוד יותר כועסת ומתספלת מה-

מצב ומזה שאסור לרדת לשחק וכלום. יש לי התפרצויות זעם שעושות רע

לכלם ואחר כך אני מתחרטת...

אני מאד רוצה להתגבר על זה.

יש לך עצות?

נ.ד. אשדוד

לחיים ולדי, שלום!

אני בן 11 וחצי. ילד מספר שש במשפחה ברוכת ילדים, ברוך השם!

בימים רגילים זה בסדר, יש שגרה וכל אחד בענינים שלו. אבל מאז שהחל נגיף הקורונה, אנחנו, כידוע לך, בבית בעקר והמון.

כל הזמן עם האחים והאחיות. (אני לא רוצה להגיד מספר כדי שזה לא יהיה עין הרע. אבל ארמז לך שגם אם לא סופרים את אחותי הנשואה שלא גרה פה, אנחנו יותר מעשרה...)

אמא שלי משתדלת להעסיק אותנו, ולשמר על שגרה. אבל עם הזמן זה נהיה בלתי אפשרי.

בהתחלה, האחיות הגדולות היו עושות קיטנה לקטנים, אבל הנה הגיע ערב פסח והן מגיסות לעזר בבית בנקיונות.

אני לא רוצה להגיד שהכל נפל עלי, כי זה לא ממש נכון. אבל עדין המהומה הזו בבית מפריעה לי מאד. כל הזמן קוראים לי לבוא מפה ולשם ולעשות דברים דחופים, להרים תינוקות או להאכיל אותם.

ואין לי שניה אחת לעצמי. יש לך אולי עצה להקלה?

י.פ. בני ברק

אני חושב שבתוך השאלה שלך טמונה התשובה.

אם היית מספר לי שכל האחיות שלך נחות על הספה או משחקות ואתה צריך לעזר עם הקטנים, הייתי אומר לך שזה ממש לא בסדר וצריך לדבר עם ההורים שיעשו סדר. אבל

מה שאתה אומר זה ההפך הגמור.

שהאחיות שלך עובדות כל היום ואתה נדרש לסייע להם בכך שתשמר על הקטנים.

תחשב מה היה קורה אם היית יושב על הספה כל היום או משחק?

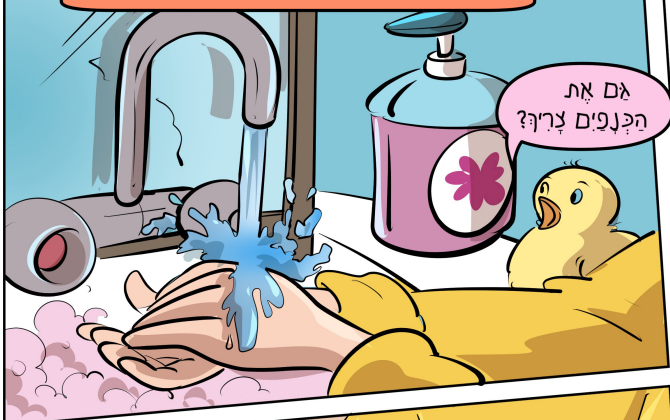
האחיות שלך היו מתלוננות אלי שהן עובדות כל היום ואתה לא עושה כלום. איזה מזל שזה לא נכון...

אני מציע לך ולכל ילד לשמח שנותנים להם תפקיד. כי ילד שלא נותנים לו תפקיד הוא פנראה ילד עם בעיה גדולה מאד שלא מאפשרת לו לעשות כלום. איזה נס שאתה ילד בריא ושלם ומאפשרים לך לקחת חלק בעבודות הבית...!

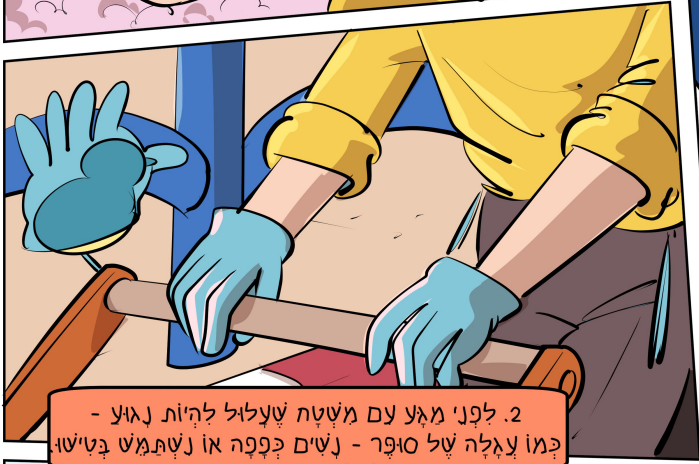
תשובה»

נחיי ואפרוחי שופרים על ההנחיות

1. נקפיד לשטף את הידים עם סבון או תמר מתטא מספר פעמים ביום וקר נגו עליהם.

גם את הפנפים צרף?

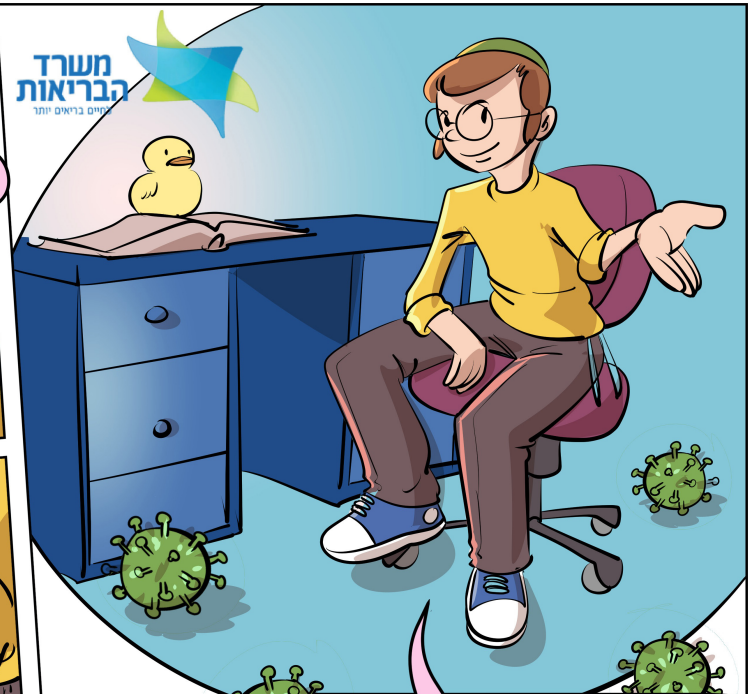

2. לפני מגע עם משטח שעלול להיות נגוע - כמו עגלה של סופר - נשים כפפה או נשתמש בטיטו

גם אני עמתי מסכה... של פורים!

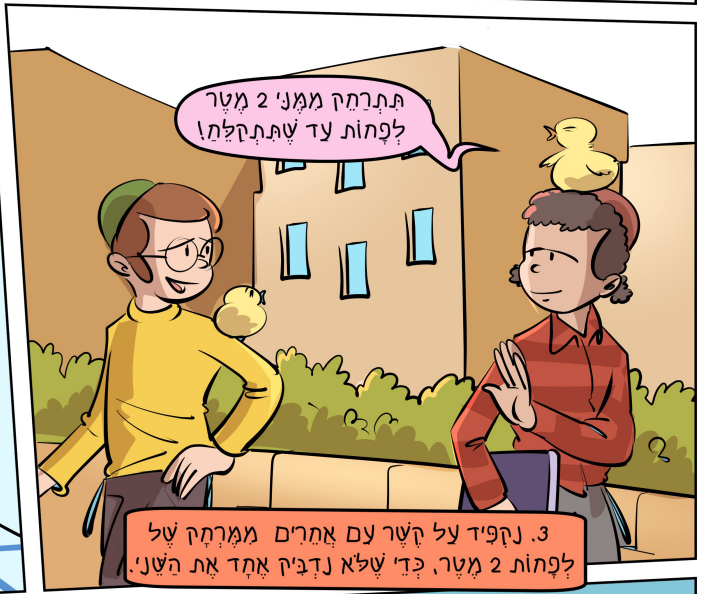
4. מסכת פנים מצמצמת את הסכוי להדביק ולהדבק

משרד הבריאות

שלום לכם, ילדים! כפי שאתם ודאי יודעים כלנו יוצאים מהשגרה ומתמודדים עם וירוס הקורונה. אנחנו נשארים בבית הרבה ולא יוצאים כמעט החוצה.

משרד הבריאות גבש כמה הנחיות חשובות שיצוו לנו להגן על עצמנו בעזרה מפני הדבקות:

תתרחק ממני 2 מטר לפחות עד שתתקלמי!

3. נקפיד על קשר עם אחרים ממרחק של לפחות 2 מטר, כדי שלא נדביק אחד את השני.

למה לא מבקרם?

6. אנשים מבגרים הם בסכא מגבר יותר למלות ולהפגע. לכן נשמר אתם על קשר מרחוק, נעודד ונתמך ונגטיב לבוא לבקר ברגע שנוכל ו...

הי! שלום לך! גם אתה נבדוד?

5. מי שהיה בקרבת מישהו שנדבק ויש חשש שהוא גם נושא את הנגיף - חשוב מאד שיפאר 14 יום נבדוד, כדי לא להדביק אחרים.